Proletari din toate țările uniți-vă!

AGRICULTURA NOUĂ

Anul V — Nr. 487
Vineri 26 decembrie 1958

4 pagini
Prețul 20 de bani

Organ al Ministerului Agriculturii și Silviculturii din R. P. R.

SUMAR:

La a 11-a aniversare

Se împlinesc 11 ani de cînd poporul romîn a alungat monarhia, luîndu-și soarta în propriile sale mîini. Cine a trăit acele zile, cu greu poate uita bucuria pe care au manifestat-o cei ce muncesc în fabrici și pe ogoare. Mai mult de 80 de ani, familia Hohenzollern de Sigmaringen, străină de sentimentele poporului nostru și lacomă de arginți, a jefuit cu nerușinare bogățiile Romîniei. Primul monarh a intrat în țară cu un geamantan gol și cu o pereche de pantaloni vechi; ultimul a plecat cu trenuri încărcate. Și asta fără să mai vorbim de aurul depus din vreme la băncile din străinătate, de fabricile și uzinele, de castelele și moșiile cumpărate în diferite țări capitaliste.

Aproape că nu există țară în apus, unde „casele monarhice" să nu aibă cîte o mare proprietate care să le asigure huzurul și desfrîul. Să mai amintim de cele peste 150.000 hectare de pămînt confiscate de poporul nostru în ziua alungării monarhiei? Să mai vorbim de nenumăratele castele foste în proprietatea familiei regale?

Averi în valoare de miliarde au fost strînse din sudoarea și sîngele celor mulți. Crimele săvîrșite împotriva celor 11 mii de țărani împușcați din ordinul regelui la 1907; împotriva celor peste 800.000 victime ale războiului din 1916—1917; crimele de la 13 decembrie 1918 din București, de la Grivița Roșie în 1933, mormanele de cadavre, sutele de mii de mutilați din războiul tîlhăresc de cotropire a Uniunii Sovietice — toate au umplut cu aur safeurile fostei familii încoronate.

Cel mai mare capitalist și moșier din țară, regele, era în același timp și cel mai mare dușman al progresului. De l-a chemat Carol, Ferdinand sau Mihai, el s-a opus cu înverșunare chiar celor mai mici încercări de reforme în folosul poporului. Ultimul monarh, dușman neîmpăcat al clasei muncitoare, al țărănimii muncitoare, al tuturor oamenilor progresiști, s-a opus cu înverșunare reformei agrare din 1945. In februarie 1945 — la fel ca străbunicul, bunicul și tatăl său la vremea respectivă — a ordonat să se tragă cu mitralierele în muncitorii care manifestau în piața palatului, cerînd pămînt pentru țărani.

In loc de pîine, gloanțe. In loc de dreptate, cătușele robiei. Acestea sînt lucrurile pe care monarhia le-a oferit cu dărnicie poporului. Aparținînd unei clase de asupritori și exploatatori, regele a fost întotdeauna în fruntea clasei sale și împotriva celor mulți. Monarhia s-a opus oricărei măsuri menite să lovească în moșieri și burghezi, știind că apărîndu-i pe aceștia se apără pe sine și bogățiile sale.

Inlăturînd monarhia, poporul romîn a înlăturat cea mai mare piedică din calea sa. Ce a urmat, se știe. La mai puțin de o jumătate de an, au fost naționalizate cele mai de seamă mijloace industriale, bancare, de transporturi aflate în mîna burgheziei. Acest act a dus apoi la o dezvoltare uriașă a economiei noastre naționale. Toate ramurile economiei au cunoscut o înflorire nemaiîntîlnită în țara noastră. Ceea ce n-au făcut moșierimea și burghezia în o sută de ani, au înfăptuit clasa muncitoare și aliata sa țărănimea muncitoare în numai cîțiva ani.

Iată, după datele preliminare, planul de stat de dezvoltare a economiei naționale pe 1958 va fi depășit în industrie cu aproximativ 3,5 la sută, producția globală industrială fiind cu peste 9,5 la sută mai mare decît în 1957. S-a produs anul acesta de 5,6 ori mai multă fontă decît în 1958, de 3,3 ori mai mult oțel, de 2,6 ori mai mult cărbune, de 17 ori mai mult gaz metan, de 5,2 ori mai mult ciment, de 2 ori mai multe țesături de bumbac, lînă și mătase, de 2,5 ori mai mult ulei și de 2,1 ori mai mult zahăr.

Datorită creării și dezvoltării sectorului socialist al agriculturii, sprijinului continuu dat de partid și de stat, oamenii muncii de pe ogoare au obținut recolte mai bune care pe de o parte au contribuit la asigurarea fondului central al statului, iar pe de alta la ridicarea nivelului de trai al țărănimii muncitoare.

Prin cooperație s-au vîndut în 1958, la sate, mărfuri care întrec cu peste 3 miliarde valoarea celor vîndute în 1954. Cît privește sortimentele, sînt cerute în măsură din ce în ce mai mare, aparate de radio, difuzoare, biciclete, motociclete, mașini de cusut, acordeoane, ceasuri, aparate de fotografiat, televizoare, mobilă, îmbrăcăminte de tot felul, rochii de mătase și altele. Cît privește orezul, zahărul, pastele făinoase au devenit — așa cum e și firesc — articole obișnuite și se vînd în cantități din ce în ce mai mari. Toate acestea dovedesc că țăranii muncitori au un trai îndestulat, se îmbracă și se hrănesc bine — așa cum nici n-au îndrăznit să viseze vreodată.

Cine străbate astăzi satele noastre rămîne viu impresionat de numărul mare de case noi clădite, în ultimii ani. De curînd tov. L. Dunajecz, corespondentul ziarului nostru, ne-a trimis o scrisoare, în care ne arată printre altele, că între cele două războaie mondiale, în comuna Satchinez din raionul Timișoara, s-au clădit numai cîteva case ale unor chiaburi. In regimul democrat-popular, numai în anii 1956—1958 s-au clădit 124 case. „Cele 124 case ale colectiviștilor romîni, sîrbi, germani, maghiari și romi, constituie un grăitor simbol al vieții noi, fără exploatare", scrie corespondentul în scrisoarea lui.

Fața satelor se schimbă de la o zi la alta. Inainte de 1944, satele electrificate din țara noastră puteau fi numărate pe degete. Astăzi, peste 2.700 sate au lumină electrică, iar în 1959, încă în 500 va fi introdusă „Lampa lui Ilici".

Realizările obținute în opera de construire a socialismului, de ridicare a nivelului de trai al celor ce muncesc nu sînt pe placul cercurilor imperialiste, al foștilor capitaliști și moșieri expropiați, al „odraslelor regale" aflate peste hotare. Nu trece zi, în care poporul nostru să nu fie calomniat de cei care plîng după raiul pierdut. In nădejdea că vor putea să-i pună din nou călușul în gură, acești dușmani ai poporului nostru nu se dau înapoi de la nici o uneltire.

Zadarnice sînt însă uneltirile lor. Poporul nostru liber și stăpîn pe soarta sa, alături de popoarele lagărului socialist luptă cu avînt sporit pentru o viață tot mai bună, pentru pace.

A. TOMA

„Republică va fi"

A fost odată ca-n povești
A fost ca niciodată
Urgia bandei ciocoiești, —
Blestemele s-o bată!

Buget și fabrici și moșii
Băgau în buzunare,
Și tu popor scrîșneai că fii
Tîlharii în spinare.

Aveau în frunte-un bîlbîit,
Un Vodă Buhăilă,
Mîncău, moliu, dar învoit
Cu cei care împilă.

Svîntau păduri, svîntau petrol
Și țara-au vrut să vînză, —
Atunci i-ai dat de-a rostogol
Pe toți ce-au prins osînză.

„Republică va fi! — ai zis —
Și încă populară.
Sus, fii ai muncii, drum deschis,
Sus, pînă-n vîrf de scară"!

Ca-n răsărit să primenim
Vechi rînduiri ce-apasă,
S-aștemem soarelui chilim —
Să ne pășească-n casă.

A. I. ZĂINESCU

Plini ți-s anii

Și aș vrea pe brațe să te port
Să te duc Republică prin lume,
Simplă după vorbă, simplă după port
Ca pe-o fată să te duc anume
Să arăt și lumii cît de plini ți-s anii
Unsprezece rodii rumene pe plaiuri
Tinerețea noastră plină de strădanii,
Tinerețea ta Republică de aur.

Unduind ca marea-n foșnet de mătase
Cum se pleacă-n zare snopi de spice grele,
Cum se aprinde-n geamul orișicărei case
Ca un cer, Bicazul, nituit cu stele.
Din afundul gliei, lacuri de țiței
Cum își urcă-n șuier undele spre soare
Bogăția noastră-a tuturor acei
Ce-am robit prin veacuri unei vieți amare.

S-au pornit minerii ere de lumină
Sfredelind adîncu-n tone să le-adune —
O! Republică — frumoasă-ne grădină
Pentru tine-au prins și stelele să sune.
...Și auzi? în seara-aceasta blîndă și albastră
„La mulți ani" copiii-n cel mai cald colind,
„La mulți ani" îți spun Republică a noastră.

RĂSPLATA MUNCII UNITE

COLECTIVIȘTII DIN VALEA ROȘIE sînt binecunoscuți în satele raionului Oltenița. Ca oameni vrednici și pricepuți îi cunosc și țăranii muncitori din alte raioane.

Deunăzi în gospodărie a avut loc împărțirea veniturilor. Știți la cît se ridică valoarea zilei-muncă? La peste 44 de lei. Iancu Nedu care, împreună cu familia, a făcut aproape 1.000 de zile-muncă va primi, în produse și bani, 45.000 de lei.

Colectivistul din fotografie duce acasă 14.590 de lei, aproape 3.000 de kg de grîu, precum și multe alte produse. Iată-l descărcînd porumbul. Prietenii din colectivă îl ajută. Era și nevoie că doar nu-i ușor să descarci singur și să duci în pătul aproape 4.000 de kg de porumb.

In a doua fotografie îl vedem pe colectivistul Lazăr Năstase, ciocnind un pahar de vin cu prietenii care i-au ajutat să aducă acasă produsele. In ospeție la Năstase a venit și țăranul muncitor Radu I Calea. Acesta-i „individual". Mai precis a fost că după ce a văzut cît a cîștigat Năstase muncind în gospodărie nu l-a mai răbdat inima să stea pe dinafară. Odată cu el au mai cerut să fie primiți în gospodărie și alți țărani muncitori.

Colectiviștii din Valea Roșie știu că la baza tăriei gospodăriei stă averea obștească. De aceea ei au alocat fondului de bază 18 la sută din veniturile bănești

ultima GENERAȚIE de SĂRACI

Am cunoscut ultima generație de țărani săraci din Pechea de curînd la căminul cultural din comună. A fost o întîlnire neobișnuită. Au venit în numele ei doar cîțiva ca să ni se înfățișeze sfioși celor care ne adunasem acolo. Aveau fețele supte de sărăcie, brăzdate de nevoi și umilinți pe care le-au îndurat de la niște lepădături boierești ca Ștefan H. Ștefan, Bobi Mareș, Radu Mandrea și alții. Pentru aceștia au slujit o viață întreagă. Și-au dat puterea brațelor și vlaga trupului. Au cunoscut încă de copilandri viața de slugă și nu s-au despărțit de ea decît o dată cu ultima suflare. Căci în Pechea zece moșieri și arendași stăpîneau tot atîta pămînt cît cele 2.600 de familii de nevoiași din comună. Aceasta era dreptatea pe atunci în Pechea. Dreptatea celor zece cioclovine, nesătule de avere și neomenoase ca fiarele.

Spuneam că a fost o întîlnire neobișnuită. Această ultimă generație de săraci ne-a vorbit de pe ecran doar cu chipul, cu privirile. Apoi au dispărut din fața noastră așa cum au dispărut și din viață fără a mai ajunge să vadă drumul luminos pe care au pornit fiii și nepoții lor cu nouă ani în urmă.

Pechea este o comună mare, întinsă între două clinuri domoale de deal. Am spus că are nu mai puțin de 2.600 de familii. Dar nu are tradiții răzășești. Oamenii au venit din alte părți, cu vreo două veacuri în urmă, unii aduși de către moșieri de pe alte trupuri de moșii dinspre Tecuci și Bîrlad. In Pechea nu este familie de țăran muncitor care să nu fi dat unul sau mai mulți argați pentru cele zece conace moșierești. Au cunoscut cu toții „dărnicia" stăpînilor și în sufletul lor s-a sădit o ură fără margini, fără împăcare.

La 7 august 1949, în curtea conacului fostului general și moșier Ganski, unul din cei 10 moșieri din Pechea — se strînseseră 285 de oameni. In actul de constituire al gospodăriei colective care primise numele „11 Iunie 1948" se arăta că în acea zi s-au unit de bună voie 110 familii de țărani muncitori care aduseseră 424 de ha pămînt, 9 boi, o vacă și 3 perechi de cai. Acesta a fost începutul. Erau puțini, dar comuniștii izbutiseră să dea aripi visului de mai bine al acestor oameni flămînzi, sărăciți de nevoi. Și pornise în Pechea o luptă încrîncenată împotriva sărăciei.

De la o oaie stearpă, de la o vacă numai piele și oase, colectiviștii din Pechea au astăzi 1.400 de oi, 84 de vaci de lapte și aproape 100 de juninci, 300 de porci dintre care 120 de scroafe-matcă, 2.300 de găini, 300 de rațe. Colectiviștii mai au 248 boi de muncă, 15 cai și 3 autocamioane. Bogăția lor obștească a crescut într-un ritm impresionant. In ianuarie 1956 numai fondul de bază al gospodăriei era de 750.105 lei; la 1 ianuarie 1957 a fost de 896.468 lei. In următorul an s-a dublat, scriptele ne arată fără putință de tăgadă sau îndoială că la 1 ianuarie 1958 colectiviștii aveau un fond de bază de 1.799.000 lei. Vreți să știți cît vor avea la sfîrșitul acestui an? Peste 3.000.000 lei.

Despre veniturile pe care le-au obținut în acest an se pot spune multe. Un milion de lei l-au adus cele 80 de hectare de orezărie. Recolta de porumb a fost neînchipuit de bogată: 4.225 de vagoane. (Colectiviștii vor primi pentru fiecare zi-muncă numai porumb cîte 15 kg. boabe). De pe cele 272 ha de floarea-soarelui, au recoltat în medie 1.300 kg. la ha. Insilozînd 4.100 de tone furaje Pechea s-a dovedit a fi prima gospodărie pe țară în această privință.

★

Năstase Costache, are zîmbetul pe buze. Nu-i dai 29 de ani nici în ruptul capului. In 1950 cînd s-a întors din armată, Costache l-a luat de o parte pe taică-său și-au discutat îndelung, ca între... bărbați cu armata făcută. (îmi fac socoteala în minte că abia împlinise atunci 21 de ani). I-a deslușit Costache totul ca dintr-o carte. E adevărat că el, taică-său, e țăran mijlocaș, dar cînd cele 6 ha vor fi împărțite celor 5 copii, atunci se va vedea că un mijlocaș cinstit și părinte iubitor a făcut cu voia și din mintea lui să crească numărul țăranilor săraci cu încă 5 familii. Rezultatul acestei discuții a fost că în cîteva zile bătrînul a făcut cerere de intrare în gospodăria colectivă. Și nu a avut ce regreta.

A trecut 8 ani de atunci. Năstase Costache este acum brigadier, secretarul organizației U.T.M. din gospodărie, iar din 1955 a fost primit în rîndurile membrilor de partid. L-am întrebat pe Costache ce realizări deosebite au utemiștii. Mi-a răspuns scurt, concis: Au însilozat voluntar 1.300 de tone de nutreț, au plantat 5 ha perdele de protecție, au transportat 200 tone de gunoi la cîmp. L-am întrebat, de asemenea, care este cîștigul său după un an de muncă. Am aflat cîteva cifre care te fac să-ți oprești respirația: pentru cele 378 de zile-muncă Năstase Costache va primi 1.323 kg grîu, 5.670 kg porumb boabe, 415 kg floarea-soarelui, 95 kg fasole, 227 kg orz, 4.536 de lei 151 litri de vin, 19 kg brînză și altele. Și trebuie subliniat că în acest an a lucrat singur.

Pe comunistul Filimon Iordache îl cunosc toți din Pechea. A făcut parte din comisia de reformă agrară veghind ca aceasta să lucreze cu dreptate, a sprijinit activitatea cooperativei, a muncit ori unde a fost nevoie. La 7 august 1949 colecti-

LUCIAN CURSARU

(Continuare în pag. 3-a)

Însuflețiți de cuvîntul partidului

Oamenii muncii obțin noi realizări

In zilele care au precedat cea de a 11-a aniversare a Republicii noastre dragi, oamenii muncii și-au încordat puterile, îndeplinind cu cinste sarcinile cuprinse în documentele Plenarei C.C. al P.M.R. din 26—28 noiembrie 1958. Oțelarii și minerii, țesătoarele din fabricile de textile, muncitorii din uzinele de îngrășăminte chimice, tractoriștii și ceilalți muncitori din S.M.T.-uri și gospodării de stat, colectiviștii ca și ceilalți țărani muncitori din satele patriei noastre, au obținut însemnate succese în muncă.

Din noianul de știri cu privire la victoriile obținute în cinstea celei de a 11-a aniversări a Republicii Populare Romîne, desprindem:

Încă un agregat pentru producerea oțelului

Luni la amiază, la Combinatul Siderurgic Hunedoara, a fost sărbătoare. A intrat în funcțiune cel de al 3-lea cuptor de 185 de tone, al noii oțelării Martin. In aceleași ore s-a elaborat prima șarjă de oțel. Pe chipurile maiștrilor oțelari Ștefan Tripșa și Aurel Stanciu, a topitorului Avram Crocia care au făcut studii de specializare în Uniunea Sovietică, se putea citi nu numai bucurie, ci și mîndrie. Principalele operații ale noului agregat — încărcarea, reglarea temperaturii, inversarea focului în cuptor, sînt mecanizate. Intregul aparataj de automatizare și comandă — ca și alte utilaje sînt primite din Uniunea Sovietică.

Incă un cuptor pentru producerea oțelului; încă un pas spre sporirea producției de metal a patriei noastre.

Gaz metan în satele regiunii Stalin

In multe sate din regiunea Stalin se lucrează de zor la rețeaua de distribuția gazelor naturale.

In 30 de comune din raioanele Sibiu, Mediaș, Tîrnăveni și Sighișoara sînt executate asemenea lucrări. Unele sînt realizate chiar de către unitățile agricole de stat. Gospodăria de stat Jidvei, de pildă, a executat conducta între Cetatea de Baltă și Crama Bălcaci, prin care gazele naturale vor alimenta 6 comune. Din cei 131 km. de conductă ce străbat deja satele de aci, în comunele Ațel, Copșa Mare, Biertan, Richiș, Nenișor, Șura Mare, Avrig, o parte au și intrat în funcțiune în preajma lui 30 Decembrie. Lucrările vor continua cu și mai mult elan în viitorul an.

Cea mai frumoasă clădire a satului

Oameni cît frunza și iarba. Greu să știi cîți s-au adunat azi, în fața noului cămin cultural, din comuna Borsana, regiunea Baia Mare. Sărbătoresc inaugurarea acestui lăcaș de lumină, la care au muncit cu toții. Comuniștii au fost mereu în fruntea acțiunii pentru ridicarea căminului. Ei au muncit fără odihnă, mobilizîndu-i și pe alți țărani din sat, ca ziua de 30 Decembrie să găsească lucrările terminate.

Reparația utilajului se intensifică

In atelierele S.M.T.-ului Negrești, regiunea Iași, mecanizatorii revizuiesc și demontează tractoarele și mașinile agricole. Alții repară diferite organe de mașini. Strungarul Mihai Liteanu nu mai prididește în a confecționa o serie de piese mici de schimb. Mecanizatorii N. Ilișan, Gh. Oprea, Zaharia Hristu și alții recondiționează și ei o serie de repere.

La gazeta de perete din atelier s-au afișat primele rezultate ale întrecerii în cinstea zilei de 30 Decembrie: au fost reparate și recepționate pînă acum, 8 tractoare, 9 șasiuri, 8 semănători, 6 polidiscuri și 12 pluguri pentru tractor.

Noi terenuri redate agriculturii

— Cazmalele se împlîntă în pămînt, răscolesc, scormonesc. Sînt mulți și vrednici tinerii din gospodăria colectivă din Pricaz, regiunea Hunedoara. Sapă și cîntă. Unii transportă pămîntul, taluzează malurile șanțului. Pe-aici primăvara bălteau apele. De-acum nu vor mai bălti. Se vor scurge în șanțuri. Și în alte sate ale regiunii Hunedoara se muncește cu sîrg la redarea de noi terenuri agriculturii. 16 brigăzi utemiste de muncă patriotică și numeroase echipe de tineri au și redat agriculturii 300 de hectare. In satul Ocolișul Mic s-a făcut un canal lung de peste 1 km. pentru scurgerea apei. Mai bine de 70 de hectare aburesc acum în soare, zvîntîndu-se.

Intovărășirea agricolă „30 Decembrie"

O scrisoare din regiunea Ploești: „100 de familii de țărani muncitori din comuna Ghindoveni, raionul Teleajen, s-au unit în întovărășire. Ei au hotărît să denumească întovărășirea lor „30 Decembrie", ziua proclamării Republicii Populare Romîne.

Cu 29 zile înainte de termen

Pompa de injecție este una din cele mai de seamă piese ale motorului tractorului. In atelierele — cu aspect ca de întreprindere farmaceutică — ale uzinei I. C. Frimu din Sinaia, în ultimele săptămîni s-a muncit cu spor. Muncitorii, tehnicienii și inginerii au îndeplinit sarcinile de plan ale uzinei, cu 29 de zile înainte de termen. Prețul de cost al pompei de injecție a fost redus cu 12,80 la sută, iar beneficiile întreprinderii obținute peste plan au fost de 3.200.000 lei. Fruntași între fruntași: strungarul Gh. Barbu, rotarul I. Cofanu, monteurii N. Duță, I. Chiriac și C. Dogaru.

Contractări din recolta anului viitor

Mai multe grîne pentru fondul central al statului, înseamnă mai mult oțel, mai multe țesături, mai multe construcții de interes obștesc, mai multă bunăstare pentru oamenii muncii.

In satele regiunii Bacău, lucrătorii cooperativelor de consum și cei ai întreprinderii Recolta, desfășoară o vie activitate pentru încheierea de noi contracte de vînzare a cerealelor din recolta anului viitor.

Pînă acum cîteva zile, întreprinderea regională Recolta a contractat cu gospodăriile colective și întovărășirile agricole 1.500 tone grîu, 900 tone porumb, 600 tone floarea-soarelui și 300 tone orzoaică. Cele mai mari cantități de cereale au fost contractate în raioanele Zeletin și Piatra Neamț.

Muncind cu sîrguință și achizitorii cooperativelor de consum au obținut succese importante. Aceste unități au încheiat contracte pînă acum, pentru 600 tone de grîu, 250 tone porumb și 120 tone de floarea-soarelui, orz, orzoaică etc. Cooperativa din comuna Plopana, de exemplu, a contractat peste 61.000 kg. cereale. Acțiunile de contractare se află în plină desfășurare.

În locuințe noi

In comuna Nehoiu e forfotă pe străzi. Trec camioane cu mobilă și alte lucruri gospodărești. Cei care însoțesc camioanele sînt veseli. Sînt salariații, întreprinderii U.I.L. pentru prelucrarea lemnului, care se mută în casele noi construite cu ajutorul statului.

Iată-l printre primii care suie mobila în casa cea nouă, pe Dumitru Pascu de la secția fabricarea lăzilor. Iată-i mai încolo și pe Drăgoi Petre de la Depozitul de cherestea ca și pe tehnicianul Vasile Sîrbu...

Ziua de 30 Decembrie îi găsește în locuințe noi și confortabile.

Cămine culturale ridicate prin contribuție voluntară

Folosind materiale de construcție din resurse locale și cu sprijinul sfatului popular regional, țăranii muncitori din regiunea București au construit anul acesta, prin contribuție voluntară, și un mare număr de cămine culturale. Din cele 108 cămine care s-au aflat în construcție, anul acesta, multe au început să funcționeze desfășurînd o bogată activitate culturală. Printre acestea se numără căminul cultural din Cosîmbești, raionul Slobozia, Clejani și Crevenicu, raionul Videle, Coșereni, raionul Urziceni, Brînceni și Pielea, raionul Alexandria și altele.

PE ÎNTINSUL PATRIEI

IN SATUL NATAL

Il văd şi astăzi, cum l-am văzut în atîţia ani în trecut, revărsat pe partea dinspre miază-noapte de gîrlă, cufundat în zilele de vară în praful uliţelor, iar noaptea într-o linişte pe care n-am intîlnit-o nicăieri pînă acum.

A fost un sat ca multe altele, fără vreo însemnătate decît aceea că pe unele hărţi era arătat printr-un punct negru. Viaţa, pentru mulţi dintre locuitorii lui, sfîrşea acolo unde cerul se părea că se impreunează cu pămîntul, acolo unde de fapt era hotarul moşiei lui Urseanu sau Lahovari şi pînă la urmă a unuia Manole Bărboi. Era acesta un fost negustor de cherestea şi băuturi de la Alexandria, care devenise „conu Manole" măcar că nu ştia decît să-şi scrie numele şi să facă cîteva cifre. Cu toate acestea, el stăpînea cîteva sute de pogoane şi avea puterea să ţină la uşă, în umilinţă cîteva sute de ţărani cu căciula în mînă, veniţi să ia pămînt în dijmă. Ca el mai erau încă vreo 5—6 „coconi" în satul nostru. Toţi făceau pe patrioţii: vorbeau aprins despre ţară şi neam, despre „Majestatea Sa" al cărui portret îl atîrnau în fiecare cameră a conacului lor. „Hoţ la hoţ trage" spuneau ţăranii în taină. Şi aveau dreptate, căci, şi el şi ei luaseră cu japca pămîntul ce se cuvenea ţăranilor.

Se legănau mîndre spicele aurii în adierea vîntului de vară şi creşteau mari ştiuleţii în lanul de porumb. Hambarele şi pătulele ciocoilor erau pline. Cei care trudeau la arat şi semănat se uitau cu jind şi la grîu şi la porumb, scrîşnind pînă la urmă din măsele.

Să ne mai mirăm de ce în satul nostru nu a fost multă vreme o şcoală proprie? De ce copiii satului erau nevoiţi să înveţe buchea cărţii în odaia neîncăpătoare şi cu lut pe jos a lui moş Florea Terci sau a lui moş Niţă Stroie?

Dacă ne-am mirat cînd eram copii, încet-încet am priceput bine că atîta timp cît şi pămîntul şi puterea în stat se află în mîinile asupritorilor şi a tartorului lor — regele — oamenii care muncesc nu vor avea, după cum spunea omul din baladă „nici soare, nici zile de sărbătoare".

Acum, pe moşiile din satul meu stăpînite altădată de ciocoi, au luat fiinţă intovărăşiri agricole. Una dintre acestea poartă numele „30 Decembrie" şi cuprinde 132 familii cu peste 250 de hectare, iar numărul familiilor de ţărani care şi-au unit în tarlale mari aproape 750 de hectare — muncindu-le cu ajutorul S.M.T.-ului, se ridică acum la 390. Cresc astfel mai mîndre, mai bogate, lanurile de grîu şi porumb şi spre deosebire de trecut, recoltele intră în hambarele ţăranilor. In intovărăşirea agricolă „30 Decembrie" grîul a dat anul acesta 2.200 kg la hectar, iar porumbul 4.500 kg la hectar. Oamenii însă nu se declară mulţumiţi cu atît. De aceea, ei au plănuit înfiinţarea unei gospodării colective. Şi ce bine ar fi dacă ea va fi inaugurată cît mai curînd!

In satul acesta unde a stăpînit o liotă de moşieri, copiii învaţă astăzi carte într-o şcoală frumoasă, încăpătoare şi luminoasă. In fiecare cărămidă este o părticică din sudoarea părinţilor şi bătrînilor noştri care au muncit atîta amar de vreme pe moşia ciocoiască.

Şcoală ca la oraş, cămin cultural, bibliotecă, conferinţe; copii ce pleacă în fiecare an la şcoli mai înalte împlinindu-şi cele mai scumpe vise; pămînturi devenite ale celor ce le muncesc, iată, în cîteva cuvinte faţa nouă a satului.

Viaţa nu mai sfîrşeşte acum pentru nimeni acolo unde cerul se împreună parcă cu pămîntul. Ea răzbate şi învinge, sub soarele Republicii noastre.

RADU SANDU

ŞCOALĂ NOUĂ LA PODOLENI

Şcoala nouă — frumoasă ca un palat — s-a ridicat în anii Republicii noastre, pentru copiii ţăranilor muncitori din Podoleni, raionul Buhuşi.

LUMINI

Uliţa largă a satului e străjuită de o parte şi de alta de stîlpi. Pe dreapta, cum vii dinspre Olteniţa, stîlpii uniformi legaţi între ei de numeroase fire paralele au suferit adăugiri. Cîte două ulcele albe, de porţelan, aşezate una în faţa celeilalte poartă fire negre spre deosebire de cunoscutele fire telefonice, de culoarea argintului.

Pe partea stîngă, aspectul este întrucîtva deosebit. Vremea care schimbă înfăţişarea atîtor lucruri, n-a înegrit încă aproape de loc galbenul lemnului de salcîm — şirul de stîlpi aliniaţi pe partea aceasta.

Un gînd îşi face pe furiş loc şi îmi stăruie în minte. Cît de nepăsători sîntem uneori! De ce n-ar fi în fiecare sat de-al nostru cîte o Carte de Aur?! Cîte o carte făcută cu comandă specială, dacă s-ar putea din pielea cea mai fină, în care o mînă meşteră în rotunjirea literei să încrusteze evenimentele de seamă din viaţa aşezării. Istorie? De ce nu? Viaţa noastră este astăzi atît de plină, se petrec atîtea evenimente neobişnuite pentru trecutul nu de mult apus, încît reamintirea lor va fi nu numai folositoare dar şi foarte necesară.

Unul dintre evenimentele de seamă, s-a petrecut în comuna Chiselet cu 8 ani în urmă — în 1950. Pe poarta uneia din case a fost prinsă o firmă neobişnuită: „Gospodăria Agricolă Colectivă „Donca Simo". Au urmat alte evenimente, mai mici sau mai mari — toate avînd aceeaşi semnificaţie: grija pentru o viaţă mai bună, mai luminoasă, a muncitorilor de pe ogoare.

Anul acesta, locuitorii comunei au sărbătorit 3 evenimente deosebite. La 1 Mai — pentru prima oară satul a fost scăldat în lumina becurilor electrice. La 23 August — a fost inaugurat stadionul sportiv. La 7 Noiembrie — noul cămin cultural — adevărat palat al culturii — şi-a deschis uşile pentru iubitorii cărţii şi filmului.

Introducerea luminii electrice — despre care chiseletenii sînt îndeosebi mîndri să-ţi vorbească, te îndeamnă la reflecţii. O statistică din anul 1941 arată că dintr-o sută de locuitori ai ţării care foloseau energie electrică, doar şase erau ţărani.

Opaiţele chioare sfîrîind neputincioase — erau o imagine obişnuită a satului nostru. Chiseletul era unul dintre cele aproape 13.000 de sate fără lumină electrică.

O altă imagine devine acum obişnuită la sate. Imaginea becului strălucitor, a fierului electric de călcat şi a aparatului de radio la priză.

...Colectivistul Dumitru Radu a făcut parte din comitetul de cetăţeni care a condus lucrările de electrificare. A muncit împreună cu întovărăşiţii Dumitru Eftimie, Gheorghe Guţă şi cu mulţi alţii.

— Nici 5 luni n-au durat lucrările şi doar comuna e destul de mare — vreo 3 km în lungime — îmi spune Radu. Apoi completează gînditor: oamenilor le place lumina!

Din multe aspecte se desprinde adevărul celor spuse de colectivist.

Pînă în acest an, caravana cinematografică abia izbutea să vină în Chiselet de vreo 2 ori pe lună. De la introducerea luminii electrice, la cinematograful comunal se pot vedea filme de 3 ori pe săptămînă. Drama Mariutcăi din filmul „Al 41-lea" pentru care dragostea şi lupta sînt de nedespărţit, povestea neguroasă a unor oameni lacomi de avuţii din filmul „Moara cu noroc" au atras atîţia spectatori încît sala de 500 de locuri devenise neîncăpătoare. Da, oamenilor le place lumina!

— Mai avem vreo 30 de cereri pentru instalarea luminii pe care nu le putem încă satisface — îmi spunea tovarăşul Velicu, preşedintele sfatului popular al comunei.

S-a dovedit că motorul e mic faţă de nevoile comunei. Oamenii nu se nelinişteşc însă pentru asta. La 18 km de comună trece linia de înaltă tensiune. In viitorul apropiat, vor fi satisfăcute şi cererile întîrziaţilor.

— Nu de altceva, dar nu vrem să ne-o ia înainte raionul Călăraşi, îşi dă cu părerea tov. M. Zlate, secretarul sfatului popular comunal.

De unde se vede că electrificarea satelor noastre a depăşit de mult cadrul unor comune izolate...

T. OPREA

CRONICA NOUĂ A UNUI SAT CONSTĂNŢEAN

De cum intri în holul spaţios al clădirii sfatului popular, privirile îţi sînt atrase de un panou îmbrăcat în pînză roşie. Panoul poartă titlul: „Din realizările comunei Nicolae Bălcescu" şi — sub acesta — 14 coli mari, scrise. Jos, în dreapta, a mai rămas un loc. Il va ocupa a 15-a coală cu două-trei zile înainte de sfîrşitul lui decembrie.

1944 stă scris deasupra primei coli. In anul acela comuna a contribuit la efortul întregii ţări dar n-a avut realizări ale sale, proprii. Atunci însă s-a deschis drum realizărilor din anii ce au urmat. De aceea, sfatul a trecut anul pe panou.

Peste 250 de familii n-o să uite niciodată anul **1945**. Atunci au primit pămînt. Intre 1 şi 5 ha de familie.

Pămîntul a fost zmuls de la moşieri sub conducerea clasei muncitoare, a partidului şi guvernului democrat-popular pentru care săracii şi mijlocaşii din comuna Nicolae Bălcescu au votat cu toţii în **1946**.

In anul următor s-a început electrificarea comunei. Deşi nu s-au petrecut în comună, cronicarul locului n-a putut să nu scrie pe coala anului **1947** despre faptele care au dus la trecerea întregii puteri politice în mîinile oamenilor muncii. „Cucerirea întregii puteri politice ne permite o largă ofensivă economică". Aşa scrie cronicarul. Şi nu se înşeală: în **1948** are loc naţionalizarea principalelor mijloace de producţie. Varniţele, carierele de nisip şi piatră din comună trec în mîinile stăpînilor de drept.

Anul următor — **1949** — duce la lichidarea rămăşiţelor proprietăţii moşiereşti. Două unităţi agricole socialiste iau fiinţa în sat: o gospodărie de stat

şi o staţiune de maşini şi tractoare.

Incepînd din **1950**, realizările se înmulţesc în comuna pornită de acum în marş spre socialism. Telegrafic, iată ce s-a înfăptuit în acest an: electrificarea a 75 la sută din comună, înfiinţarea a 3 cămine culturale şi 2 cinematografe. Mai iau fiinţă un dispensar medical şi o gospodărie agricolă colectivă. In felul de a gîndi al oamenilor se înfăptuia o revoluţie. Şi se înfăptuia într-un ritm care avea să facă din Dobrogea prima regiune cu agricultura complet colectivizată.

In **1951** ia fiinţă a doua gospodărie colectivă, iar numărul membrilor a crescut în prima cu 30 la sută. Totodată se deschid şi trei grădiniţe sezoniere.

Anul ce urmează aduce comunei cea de a treia gospodărie colectivă în satul Dropia. Gospodăria s-a înfiinţat după treieriş cînd ţăranii au văzut că în condiţiile Dobrogei din **1952** se obţinuseră în prima gospodărie 2200 de kg de grîu la hectar.

1953 este anul construcţiilor. Prin autoimpunere se construiesc în comună o sală de clasa, cancelarie, magazie pentru materiale. Construiesc şi gospodăriile colective: trei grajduri, 2 maternităţi pentru scroafe, un coteţ model de păsări. Totodată se plantează pomi — peste 100 de ha — şi se îmbunătăţeşte deservirea populaţiei căreia îi stă acum la dispoziţie o fabrică de pîine şi un depozit de combustibil.

In anul **1954** continuă construcţiile: un cămin cultural şi o cabină pentru cinematograf. în comună; 2 grajduri cu o capacitate de 300 de capete în gospodăria colectivă din satul de

centru. A crescut şi numărul colectiviştilor cu 40 la sută faţă de anul anterior. Cooperativa extinde reţeaua de magazine formînd noi unităţi.

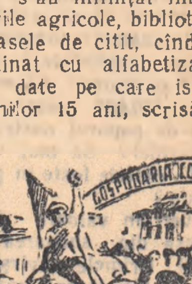
Construcţiile continuă şi-n **1955**. Este terminată clădirea unei şcoli şi începută construirea alteia. Mai mult de trei sferturi din numărul ţăranilor muncitori sînt deja colectivişti şi întovărăşiţi.

In anul **1956**, comuna e complet cooperativizată, iar în **1957** se termină şi colectivizarea. Anul **1958** a găsit deci comuna Nicolae Bălcescu pe de-a întregul socialistă. La începutul anului cooperativizarea era terminată şi pe linia cooperativelor de consum şi credit.

Anul 1958 nu-şi are încă o coală a sa. Dar o va avea în curînd. Ea va cuprinde succesele celor 6 unităţi agricole socialiste din sat. Toate şi-au îndeplinit sarcinile consfătuirii de la Constanţa. Gospodăria de stat „N. Bălcescu", de pildă, a dat fondului de produse agricole: 4638 de tone de grîu, peste 6.600 de tone de porumb. Sectorul ovin a crescut pînă la 12.300 de oi — toate cu lînă fină şi semifină.

— De acum, într-o comună socialistă nu-i de ajuns o singură coală de hîrtie să cuprinzi, fie şi pe scurt, realizările unui an — îmi spunea secretarul sfatului popular.

In treacăt fie zis, o coală n-a fost în stare să le cuprindă nici în ultimii ani. Cînd s-au înfiinţat întovărăşirile agricole, bibliotecile şi casele de citit, cînd s-a terminat cu alfabetizarea, iată date pe care istoria ultimilor 15 ani, scrisă pe

panoul din holul sfatului, nu le cuprinde. De vină nu-i lipsa de isteţime a cronicarului, ci bogăţia înfăptuirilor.

MARCEL BOCHEANU

In „oraşul" mecanizatorilor de la Cioara-Doiceşti

• PE LOCURILE UNDE ALTA DATA CREŞTEAU CIURLANII, AZI SE RIDICA UN S.M.T. MODERN • FOSTELE SLUGI ALE MOŞIERULUI NICU PANA, AZI SINT MECANICI ŞI TRACTORIŞTI • 16 GOSPODARII COLECTIVE ŞI 2 INTOVARAŞIRI AGRICOLE, IN RAZA DE ACTIVITATE A STAŢIUNII

De curînd, după 8 ani, am poposit din nou în gara Cioara. In locul pustietăţii de altă dată, m-au întîmpinat de peste drum de peron, sute de lumini.

— Is de la S.M.T. Cioara-Doiceşti, m-a lămurit un acar. Am pornit într-acolo îngrijorat: Mă gîndeam că la ora aceea din noapte, oamenii or fi dormind de mult. Dar portarul mi-a risipit îndată teama:

— Păi la noi e lume la club, uneori pînă la miezul nopţii. Acum, vreo 37 de tractorişti sînt încă pe teren, dar ceilalţi s-au reîntors în staţiune.

M-am convins că, într-adevăr şi în seara aceasta, în numeroasele încăperi ale clubului se aflau sumedenie de muncitori care citeau sau jucau şah. Agronomul şef al staţiunii tov. ing. Soneru Constantin — cu toată ora înaintată — discuta la birou cu dispecerul şi mecanicul şef. Pe pereţi, se vedeau graficele de producţie ale celor 12 brigăzi. Le-am cercetat îndeaproape. Mi-a atras atenţia îndeosebi unul care reprezenta creşterea sectorului socialist în raza de activitate a S.M.T.-ului. Din el se vedea că în 1956, staţiunea deservea numai 10 gospodării colective şi 10 întovărăşiri agricole; în 1957, 13 colective şi 12 întovărăşiri agricole; în 1958 — 16 gospodării colective şi numai 2 întovărăşiri, în comuna Insurăţei. Explicaţia? Ceilalţi întovărăşiţi au devenit între timp colectivişti.

L-am rugat pe agronomul şef să-mi povestească cum a crescut staţiunea în ultimii ani, cum a reuşit să se numere printre fruntaşele pe ţară, obţinînd menţiunea I la ultima festivitate de premiere a S.M.T.-urilor?

— Am muncit cu toţii ca să mecanizăm cît mai multe lucrări agricole şi pe suprafeţe cît mai mari, mi-a răspuns tov. Soneru. Mecanizatorii noştri au devenit buni agitatori pentru transformarea socialistă a agriculturii. Ei au desfăşurat această muncă şi pe brazdă — la arat, semănat sau alte lucrări — şi stînd de vorbă cu oamenii. Pe măsură ce au crescut suprafeţele cooperativizate, s-a uşurat şi munca noastră. N-am făcut deplasări inutile în goluri, n-am lucrat pe tarlale mici, ci pe întinderi mari de teren. Colectiva „Griviţa Roşie" din Insurăţei are azi 900 familii cu 4.500 de hectare; în comuna Victoria e în colectivă tot satul cu 3.400 de ha; colectiva „Al. Suvorov" din Cioara-Doiceşti — unde mai sînt încă 3 colective — are ea singură 680 de familii şi 2.400 de hectare. Opt dintre brigăzile noastre sînt permanente. In primăvară, am realizat planul de producţie în procent de 183 la sută, în vară 114 la sută, iar în toamnă, pînă la 22 decembrie, 118 la sută. Am economisit, pînă zilele trecute, peste 8 vagoane de motorină şi am redus preţul de cost al hantrului cu 23 de lei. In ultimii ani, colectiviştii şi întovărăşiţii deserviţi de noi au obţinut recolte bogate despre care nici nu se pomenea înainte vreme prin împrejurimi. Ele şi-au mărit mult şi fermele de animale. Şi bineînţeles, veniturile fiecărui colectivist au crescut tot mai mult.

★

A doua zi dimineaţa mă uitam uimit în jur. Cînd s-au înălţat oare toate acestea? Un castel de apă, magazii, clădirile administraţiei staţiunii, clubul, uzina electrică, ateliere, remize, garaje, o baie mare cu duşuri, 12 apartamente pentru familişti... Un adevărat oraş.

— Avem în staţiune numeroşi mecanizatori vrednici, mi-a spus agronomul şef. Cei mai mulţi dintre ei sînt crescuţi de noi, în anii aceştia. Au venit aci ca ucenici iar acum sînt tractorişti pricepuţi, şefi de brigadă, mecanici. Unii muncesc în S.M.T. cu toată familia. Leşu Niculae, de pildă, e mecanic de sector; Leşu Andrei, frate-său, e tractorist în brigada care lucrează la Cioara, iar Leşu Mihalache alt frate, strungar la atelier.

...Pe ogoare, unii tractorişti din brigăzile S.M.T.-ului continuau că execute arături adînci de toamnă. La gospodăria colectivă „Ana Ipătescu" din comuna Victoria ei araseră 1.250 de hectare, la cea din Mihai Bravu mai mult. Cu tot atîta vrednicie lucrau şi cei de la atelier. încă din vara, pregătiseră o mulţime de piese de schimb de care au nevoie la reparaţii. „Dacă-ţi faci vara sanie şi iarna car, n-ai decît de cîştigat" îmi spunea mecanicul Constantin Pisică. Pînă acum, am şi reparat 9 tractoare şi 23 semănători.

— E vesel. S-a însurat de curînd. A luat-o de nevastă pe Tînca Danciu, o colectivistă fruntaşă din „Suvorov" mi-a explicat agronomul şef. Să vedeţi numai ce mobilă şi-au cumpărat...

— E adevărat, mi-a confirmat tînărul mecanic. Cînd slugăream pe vremuri la moşierul Nicu Pană, nici prin visuri nu m-aşi fi gîndit că o să apuc vremuri fericite ca acestea...

★

Succesele de pînă acum ne obligă, mi-a spus tov. ing. Soneru. In anul 1959, sîntem hotărîţi să concurăm chiar la Steagul Roşu de staţiune fruntaşă pe ţară.

AL. RAICU

La clubul gospodăriei de stat

Cînd zici „Odobeşti" gîndul ţi se duce la vestitele vinuri din această podgorie. In cele de mai jos însă, n-o să fie vorba despre cramele vechi şi noi ale Odobeştilor, sau despre recoltele aproape fără precedent din acest an. Un alt lucru m-a entuziasmat, poposind de curînd, la gospodăria de stat de aci.

Nu departe de centrul acestei unităţi agricole de stat fruntaşe pe ţară, se află o clădire ale cărei încăperi parcă pogoară în trepte, spre o văioagă acoperită cu iarbă, din care răsar pomi răzleţi. Dar decorul exterior nu spune prea mult, faţă de cele ce întîlneşti înăuntru:

Inchipuiţi-vă că e seară — întocmai ca atunci cînd am vizitat eu această clădire — şi că becurile electrice s-au aprins. De cum deschizi uşa, te întîmpină din stînga, acordurile a o mulţime de instrumente: orchestra de 14 persoane a gospodăriei de stat. Printre mandoliniştii orchestrei se aflau brigadierul viticol Coman Grigore şi tîmplarul Popa Ion; la ţambal îşi încerca talentul paznicul Oprea Dumitru, la clarinet şefa de echipă Gherasim Margareta, iar la acordeon contabilul Todirică Alexandru... Nu lipsea nimic din instrumentele necesare unei bune formaţii orchestrale: 6 viori, pian, 2 ghitare şi chiar cîteva... muzicuţe de gură.

Fără să fie cumva sustraşi de repetiţiile orchestrei, în sală, doi muncitori din brigada viticolă de la centrul gospodăriei, se aflau antrenaţi într-un meci de tenis de masă. Mulţi dintre cei care intrau la club — se opreau aci, îngroşînd numărul spectatorilor.

...O uşă, o altă cameră largă, cu covoare mari pe jos. La cele 8 mese de şah se dispută partide interesante. Jucătorii par obişnuiţi cu zgomotul de dincolo. Tractoristul Perju Constantin îl are ca „adversar" pe şeful de echipă Manea Constantin: muncitorul viticol Marcea Petre pe inginerul I. Ştefănescu, iar contabilul Taubert Albert pe şeful de echipă Tîntean Ion...

Dar iată-i şi pe cîţiva muncitori, care au venit să privească la mesele de şah, avînd sub braţ cărţi de literatură.

Intru în bibliotecă şi fac cunoştinţă cu tov. Budală Carolina, responsabila clubului. A absolvit de curînd cursurile de 3 ani ale şcolii agricole din Blaj, şi, cum s-a dovedit deosebit de activă şi în munca culturală de masă, a preluat şi această sarcină deosebit de grea.

Intr-adevăr, nu e lucru uşor ca seara, cînd încetează lucrul, în vii, la crame, la birouri, să te îngrijeşti şi de aducerea instrumentelor în camera orchestrei, de distribuirea cărţilor celor care vin să împrumute aci volume literare, politice sau ştiinţifice, şi uneori — la repetiţii generale, chiar de costumele celor opt perechi de dansatori ai formaţiei respective. Totuşi, tov. Budală îndeplineşte aceste sarcini cu multă dragoste.

— In fiecare zi, mi-a spus dînsa, distribui 25-30 de cărţi. Avem aci mulţi cititori statornici, cum sînt tractoristul Perju Constantin, şeful de echipă, Manea C. sau magazinerul Ioniţă Niculae. Aceştia au acum, la sfîrşitul anului, cîte 2 fişe pline cu titlurile cărţilor împrumutate.

Bibliotecara nu se mulţumeşte însă numai cu... „cererile" de cărţi de fiecare zi, ale celor care vin la club. Ea se deplasează în unele zile la secţiile gospodăriei, la Vîrteşcoi, la Rîmniceanca sau Jariştea. Aci, organizează lecturi folosind cărţi de specialitate, aduce la cunoştinţa muncitorilor „noutăţile" ce-au mai sosit la bibliotecă şi îi îndeamnă să citească tot mai mult. Nu e de mirare că de la începutul anului pînă acum, au fost împrumutate de aci, peste 1.000 de volume mari, în afară de broşuri cu conţinut agrotehnic.

In cadrul clubului activează şi o formaţie de cor, compusă din 80 de persoane, sub conducerea profesorului pensionar Gheorghe Bahamat, colectivist din Odobeşti.

Cum însă în cele 4 încăperi coriştii n-au loc pentru repetiţii, acestea se fac după amiaza, în sala cinematografului gospodăriei.

Formaţiile de cor, orchestră şi jocuri naţionale, dau festivaluri reuşite nu numai la centrul gospodăriei, ci şi în satele din împrejurimi, la căminele culturale. Ele contribuie în mare măsură la creşterea gustului artistic al muncitorilor gospodăriei şi ţăranilor muncitori, care devin astfel în tot mai mare număr iubitori de artă, oameni hotărîţi să muncească în aşa fel, încît să îşi construiască o viaţă tot mai înstărită.

Am promis la început că nu voi vorbi despre realizările gospodăriei de stat Odobeşti. Dar poţi parcă dezlipi activitatea rodnică a clubului, de rezultatele din producţie? Oare cărţile, conferinţele, cîntecele — ca şi participarea numeroasă în fiecare seară la manifestările de artă organizate aci, nu i-au ajutat şi ele pe muncitorii gospodăriei să obţină în acest an o producţie medie de struguri de peste 12.000 kg. la hectar, mărind şi mai mult rentabilitatea gospodăriei?

Căci azi, la multe gospodării de stat din ţară clubul constituie un ajutor trainic în ridicarea nivelului de cunoştinţe a celor ce muncesc.

ION DRINCU

MĂRFURI pentru sate

Din mîinile de aur ale ţesătoarelor

Ideea reportajului de faţă mi-a fost dată de o cumpărătoare ce se afla de curînd în magazinul mixt al cooperativei din comuna Căldăraru, regiunea Piteşti. Dorind să cumpere cîţiva metri de finet, aceasta i-a cerut la un moment dat gestionarului, pe nume Francescu Ion, să-i „măsoare" neapărat metrajul de care avea nevoie din topul pe care scria: I.I.B.

— Ce înseamnă aceste trei iniţiale? l-am întrebat pe vînzător.

— Numele fabricii: „Intreprinderea pentru Industria Bumbacului din Bucureşti". Nu ştiu nici eu de ce — a continuat să-mi explice el — dar fineturile fabricii acesteia sînt într-adevăr foarte mult căutate...

...Aşa se face că zilele trecute, am poposit în Şoseaua Iancului, nu departe de stadionul 23 August, la ţesătoria fabricii de mai sus. M-a întîmpinat de la poartă zgomotul „războaielor" mecanice. Parcă o mie de ceasuri enorme îşi depănau tic-tacul sus în enormele săli înşiruite în formă de potcoavă.

De aici se trimit în cele mai depărtate sate, „balurile" de ţesături înflorate ca poienile pădurilor în timpul verii, albastru ca seninul cerului, ori roşii ca pădurile de sîngeri toamna. Iată-ne la preparaţie unde se umplu cu fire bobinele pentru „urzitoare". Privesc cu atenţie dar nu pot descifra la niciuna din cele cinci maşini mici, direcţia din care vin şi în care pleacă sutele de firişoare albe ca pînzele unui păianjăn iscusit. Abia cînd dau cu ochii de bobinele mari, uniforme, gata să fie aduse la boiangerie, îmi dau seama că totuşi fiecare mişcare pe care o execută maşinile sub supravegherea muncitoarelor are aci un rost precis.

Stau de vorbă cu tov. Eugenia Dinescu, fruntaşă la urzitorul cu partizi. Munceşte în uzina aceasta din anul 1926, cînd nu existau decît maşini învechite şi cîteva camere scunde, lipsite de aer. O întreb dacă atunci cînd se străduieşte să dirijeze firele roşii, albastre sau verzi pe bobine, se gîndeşte la bucuria tinerelor colectiviste care vor veni la cooperativă să cumpere materiale pentru rochii, şorţuri sau bluze?

— Cum să nu, îmi răspunde ea tare, ca să acopere zgomotul maşinii. Aţi auzit de întrecerea noastră? De aci, a pornit acum cîteva luni chemarea către toate colectivele ţesătoriilor de bumbac din ţară de a mări randamentul la războaiele de ţesut cu cel puţin 10 la sută. In acelaşi timp însa, ne străduim ca pînzeturile noastre să fie de cea mai bună calitate. Parcă nouă nu ne creşte inima cînd ni se aduce la cunoştinţă de către delegaţii bazelor de aprovizionare, că ţesăturile noastre se vînd întotdeauna printre primele?

...Am coborît în sala unde se vopsesc bobinele înainte de a fi duse la războaiele de ţesut. Ele sînt aşezate pe nişte cilindrii cu ţevi numite „arici" şi cufundate în băi enorme, după care sînt introduse în o serie de cuptoare şi uscate cu aer cald.

Inginera Grosu Ana — care parcă a ascultat convorbirea mea cu tov. Dinescu, insistă în mod deosebit asupra controlului calităţii vopsirii firelor, neuitînd să adauge: „Nouă nu ne-au sosit niciodată reclamaţii din partea cumpărătorilor că vopseaua ţesăturilor ar fi ieşit, ci dimpotrivă..

Incă o scară, încă un coridor şi am ajuns la „apretaj".

După ce sînt trecute printr-o baie de glicerină, amidon, sau şi cloramină, firele intră într-un cuptor şi se furişează pe nesimţite afară uscate, gata să se înfăşoare pe drugii nichelaţi ai suveicilor...

In sala unde se face năvăditul firelor zgomotul se schimbă. Pare că mii de foarfeci clănţănesc într-una. In realitate muncitoarele „fac desenul" viitoarelor ţesături combinînd cu măiestrie firele. Fruntaşa secţiei, Mărculescu Aurica, lucrează aci din 1925. Privesc cu ce dibăcie prinde spetele subţiri, cum mînuieşte cîrligele de care agaţă firele şi nu-mi pot reţine admiraţia.

Am ajuns în sfîrşit şi în sălile „războaielor". La fiecare maşină se ţese o altfel de pînză cu alte carouri şi alte culori. Aci, unde suveicile sînt aşezate cu mîna, muncitoarele supraveghează cîte două războaie. In altă sală unde maşinile sînt automate, pot fi supravegheate şi cîte 16 războaie de aceeaşi muncitoare...

M-a surprins în mod deosebit numărul mare de muncitoare tinere.

Am aflat că în urma iniţiativei de a se mări randamentul la războaiele de ţesut cu 10 la sută, fabrica a dat produse cu mult mai multe ca pînă acum, obţinînd şi mari economii. Ce'e mai tinere muncitoare, care la pornirea iniţiativei abia deprinseseră meseria de ţesătoare, au frecventat timp de trei luni un curs de calificare. Acolo, ele au învăţat să fie mai exigente, să menţină o curăţenie perfectă la „ringuri", să folosească mînuiri corecte, să lucreze repede şi cît se poate de bine.

Aşa muncesc vrednicele ţesătoare de la Intreprinderea Industria Bumbacului din Capitală, reuşind să trimeată fraţilor şi surorilor lor de la sate, pînzeturi dintre cele mai frumoase.

I. ALEXANDRU

RAIONUL CALAFAT

O experiență valoroasă în colectivizarea agriculturii

Așa se făurește belșugul

Un tablou ce nu se repetă

Vremea era frumoasă. Soarele descria pe boltă arcul solstițiului, dar încălzea ca-n mijloc de septembrie. Era așa de cald, de frumos, de bine, că nu pricepeai de ce pomii sînt desfrunziți, de ce nu se aud în vii cîntecele și chiotele culegătorilor.

Tovarășul meu de drum, om cu fața bronzată de arșița verii și înăsprită de vînturile toamnei, se bucura și sorbea cu nesaț aerul purificat de întinderi și de soare. Il auzeam respirînd. Tovarăș de drum îmi era primul secretar al comitetului raional de partid. Oamenii îl numeau simplu, prietenește: tovarășul Nicolae.

Și cum spuneam, tovarășul Nicolae se bucura. De ce se bucura, nu-i greu de ghicit. Raionul era cooperativizat. Treburile mergeau bine, iar vremea... Și vremea era motiv de bucurie. La Basarabi, în ograda gospodăriei colective, căruțele stăteau aliniate ca o coloană de tancuri gata de defilare. La Golenți — un sătuc din aceeași comună — un nou șir de căruțe, de secerători, de prășitori. Mai puține ca la Basarabi, dar totuși multe: numai căruțe 128. Mai departe la Maglavit, aceeași priveliște. Și căruțele continuau să vină în ograda gospodăriei. Acolo colectivizarea, nu se terminase încă. Maglavitul se trezise pe neașteptate între așezări colectivizate ca și Hunia care-i era vecină, gătase.

— De-ar mai ține vremea așa barem o săptămînă...

La gîndul că timpul s-ar putea schimba peste noapte, o undă de îngrijorare perdelui chipul tovarășului Nicolae. La Hunia, îngrijorarea se învălui în zîmbet. Se lucra de odată la trei construcții. Dar cum se lucra, în ce ritm? Comuniștii erau la locul lor: în frunte. Ca și la pădure, de altfel unde era dusă jumătate din sat să taie lemne de construcție. Proaspeții colectiviști nu se deosebeau de „veterani" decît printr-un plus de hărnicie. Voiau parcă să recîștige timpul scurs în anii de șovăielnică așteptare. Și apoi...

— Știu să le-am dat bătaie de cap. Am venit odată cinci sute de familii... la prag de iarnă.

Așa a vorbit Ignat P. Ion. Cred că avea dreptate. Adăposturile pentru animale, furajele, uneltele aduse de cele 500 de familii cereau destule griji colectiviștilor. Mie, drept să spun, șirurile de căruțe din curțile largi ale gospodăriilor îmi făceau o deosebită plăcere. Tabloul acesta pe care-l întîlnești o singură dată în viața unui raion, oglindea spectaculos vigoarea noului.

A început saltul

In momentul acela, în multe sate ale raionului Calafat se petrecea saltul. Saltul de la proprietatea individuală la gospodăria colectivă. Saltul fusese pregătit de munca politică a comuniștilor, de succesele gospodăriilor colective. Gospodăria colectivă din Basarabi a recoltat la hectar cu 1.950 de kg mai mult porumb decît întovărășirea din comună. Gospodăria din Desa cu 1.500. Cea din Golenți cu 1.400. E ceva, nu? Mai ales că, lucrînd în comun, și întovărășirile din aceste comune au obținut, în ciuda secetei, producții bune. Asemenea diferențe de recoltă nu pot să nu convingă. Cine-i omul să piardă la hectar 1.400 de kg numai și numai ca să poată spune: „bucata asta de pămînt este a mea? Numai a mea". Că recoltele au convins că munca politică a fost rodnică, nu încape discuție. Saltul a început să se producă fără ca mulți să se aștepte. Că-i așa ne stă dovadă și faptul că organele raionale pregătiseră un plan de măsuri privind întărirea întovărășirilor agricole pînă în toamna anului 1959. Cînd au mers să-l prezinte spre discutare și aprobare adunării generale a întovărășirii din Basarabi s-a văzut că nu mai e nevoie. Intovărășiții intrau cu zecile în gospodăria colectivă. Lucrurile s-au petrecut la fel și în Golenți. Așișderea la Hunia. In același mod la Maglavit și Poiana Mare, la Desa și Seaca de Cîmp.

Aminteam într-un loc că — raportat la condițiile din acest an — și unele întovărășiri au obținut recolte bune. Nu atît de bune ca-n gospodăria colectivă, dar oricum. Brigada a cincea a întovărășirii din Golenți a obținut la porumb 1.400 de kg la hectar. Alte brigăzi din aceeași întovărășire au recoltat ceva mai puțin. Firește, după cum au muncit. Brigada a cincea a executat toate lucrările în comun. Oamenii s-au obișnuit cu munca în comun. Mai ales cînd au văzut roadele.

Recolta de porumb a gospodăriei a fost mai mare. Cu peste 1.000 de kg. la ha. De ce oare? Secretul stă în arătura adîncă făcută de toamnă cu tractorul, în posibilitățile mai mari pe care le are gospodăria. Ele i-au permis să facă toate lucrările la timp și mai bine decît în întovărășire. Deci gospodăria e superioară întovărășirii. Chiar celei mai bune întovărășiri. Concluzia aceasta s-a desprins firesc din rezultate. S-a desprins nu așa dintr-o dată ci, treptat, prin observațiile personale ale întovărășiților și, mai ales, prin munca politică a organizațiilor de partid.

Totul s-a făcut în brigadă

Este vorba, firește, de brigada întovărășirii. Raionul Calafat a avut întovărășiri mari. Intovărășirea „7 Noiembrie" din Maglavit avea 17 brigăzi. Iar fiecare brigadă avea între 25 și 80 de familii. In asemenea condiții, însăși viața a impus ca brigada să nu fie numai o unitate de organizare a muncii. Intre membrii aceleiași brigăzi s-a creat o puternică sudură. Comitetele comunale de partid și organizațiile de bază au ținut seama de situația creată și au deplasat în brigăzi centrul muncii politice. Pe brigăzi s-au organizat cercuri de citit, convorbiri, conferințe. Pe brigăzi s-au organizat vizite la gospodăriile colective. Foarte instructive au fost vizitele la brigăzile de cîmp ale gospodăriilor. In comuna Maglavit ca și în alte locuri, brigadierii și unii întovărășiți luau parte la adunările generale ale colectiviștilor. Cînd era nevoie brigadierii din întovărășiri cereau sfatul colegilor lor cu mai multă experiență din gospodăria colectivă. S-a întîmplat nu odată, nu într-un singur loc, ca o brigadă din întovărășire să aplice în același timp, aceleași reguli agrotehnice ca și brigada din gospodăria colectivă.

Rezultatele acestei munci? Cît se poate de bune. Brigada lui Ion Berbec din Ciupercenii Vechi, a lui Ion Ispas din Maglavit, a lui Constantin Dinescu, din Golenți au intrat compacte în gospodăria colectivă. In ziua ce o hotărîseră pentru intrarea în gospodărie în casa brigadierului Ion Nicoli, zis Tacolea, se strînsese atîta lume încît n-aveai loc să te miști. Atunci unul dintre întovărășiți — pare-mi-se Ion C. Cioană — a propus:

— Să scoatem masa în uliță.

Astfel, pe ulițele comunei au apărut mese. Pe ulița fiecărei brigăzi cîte una.

Cînd se lucrează bine cu activul...

Am văzut că brigada a fost centrul oricărei acțiuni. Totdeauna organizația de partid a acționat prin brigadier. Chiar dacă acesta nu era comunist.

Intovărășiții aleși în fruntea brigăzilor au fost atrași în activul fără de partid. Un timp, mai precis pînă la plenara C.C. al P.M.R. din iunie, activul nu prea era folosit. Nici educat. Imediat după plenară, lucrurile s-au schimbat. Activului i s-a asigurat o educație comunistă. In orice problemă mai importantă care privea întovărășirea era consultat și activul. De propunerile tovarășilor din activ se ținea totdeauna seama. Acestea erau, în fond, propunerile masei de întovărășiți. Legătura organizațiilor de partid cu masa de țărani a devenit astfel mai strînsă. Comuniștii cunoșteau de acum în orice moment, ceea ce secretarul comitetului de partid al comunei Maglavit numește „spiritul masei". Cînd a fost să se însămînțeze porumbul hibrid în întovărășiri, oamenii n-au zis ba. Mulți însă se îndoiau că porumbul hibrid e bun de mămăligă. Se îndoiau dar nu voiau să spună că se îndoiesc. Aflînd de treaba aceasta, de la tovarășii din activ, comuniștii Alexandru Colici, Ion Cristel și alții au poftit pe cîțiva la masă. La masă, ca orice om care se respectă, ei au servit și sarmale. Cu mămăliguță din porumb hibrid. O mai bună metodă de convingere, nici că se putea găsi. La fel au procedat comuniștii și cînd era vreo neînțelegere legată de gospodăria colectivă. Lui Ion Cristel care-i președinte la gospodăria din Hunia, nu odată i-a fost casa plină de musafiri. Mulți mergeau în vizită la Gheorghe Barbu. Il chema el. Se cădea să vadă și cum trăiește un om mai în vîrstă care muncește ca paznic în gospodărie.

Niciunul din activ nu s-a făcut de rușine. E drept că atunci cînd am fost în Maglavit, brigadierul Gheorghe Gh. Cioană, nu dăduse încă cererea. Mai erau cîțiva din brigadă care se hotărau greu. Pe ei îi aștepta brigadierul. Organizația de partid era de acord că-i bine să-i aștepte. Acolo unde brigada s-a frînt în două, o parte intrînd în gospodăria colectivă, munca a devenit ceva mai grea. Așa se explică de ce organizația de partid stăruie ca brigada să intre în gospodărie o dată.

Folosind activul fără de partid, în satele raionului Calafat, n-a activat nici măcar un singur agitator venit din altă parte. Fiecare sat înfăptuiește colectivizarea cu propriile sale forțe. Repede, dar nu în pripă. Cînd Petrache Florică din orașul Calafat a încercat să nu aducă în gospodărie întreg inventarul, adunarea generală i-a spus că nu-i convins de-ajuns de justețea pasului pe care-l face și l-a sfătuit să mai aștepte.

— Nu-i vorba de un plug sau de un bou — i-a spus cineva lui Petrache. E vorba de cum îți este inima. A ta e plină de îndoieli. Așteaptă să se risipească.

Așa-s colectiviștii, exigenți. Că procedează bine e neîndoielnic. Fiecare nou înscris nu înseamnă numai un om în plus în colectivă. Inseamnă pe deasupra și un agitator. Și încă unul foarte bun. Așa mi-a vorbit fiecare din secretarii organizațiilor de bază. Fără un larg activ, fără de partid nu s-ar fi putut ajunge aici.

In loc de încheiere

Cîte n-ar mai fi de spus! In raionul Calafat am găsit — dacă se poate spune așa — o experiență nouă. Nouă pînă și în ceea ce privește cifrele. Folosirea lor.

In medie, gospodăriile colective au întrecut producția obținută de întovărășiri la hectar cu 493 de kg la grîu și 667 de kg la porumb. Cifrele acestea spun și nu spun prea mult. Agitatorii au socotit la cît se ridică pe raion plusul de cerale ce s-ar fi obținut dacă tot pămîntul s-ar fi muncit în gospodăria colectivă. Intovărășiții au aflat cu uimire că lucrat în gospodăria colectivă, pămîntul ar fi produs cu 20 de milioane de kg mai multe cereale. Vîndute statului la preț de contractare, s-ar fi obținut peste 21 de milioane de lei. Electrificarea întregului raion costă numai 8 milioane. De aproape trei ori mai puțin. Deși socoteli de acest fel s-au făcut la nivelul fiecărei comune, calculele întocmite pe raion a impresionat deosebit de puternic.

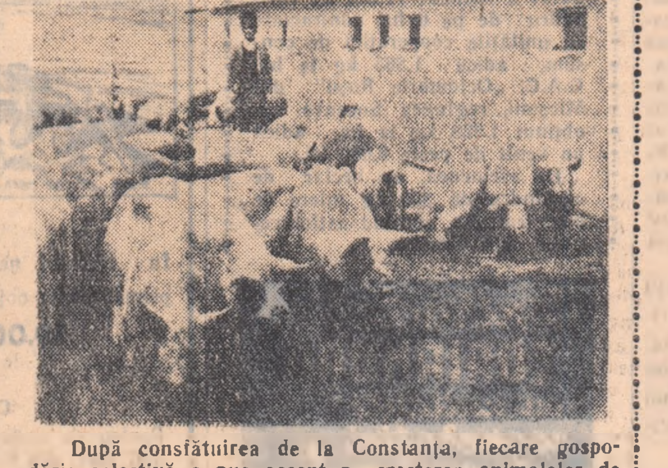
★

In satele raionului oamenii semnează cereri... O iscălitură se așterne în josul hîrtiii scrisă stîngaci, cu litere colțuroase. Uneori omul, trecut de ani, nu mai are răbdare să migălească litere; apasă cu degetul imprimînd pe hîrtie o pecete unică. O pecete ca de hrisov. Numai că hîrtia pe care semnează e documentul cel mai actual. Unul din zecile de milioane de documente ale socialismului.

MARCEL CALIANU

Noii colectiviști aducînd în gospodării bunurile colectivizate: boi, care, pluguri. In car se vede și sacul cu sămînță pe care noul colectivist o aduce potrivit statutului.

După consfătuirea de la Constanța, fiecare gospodărie colectivă a pus accent pe creșterea animalelor de producție. In fotografie se vede o parte din maternitatea de scroafe a gospodăriei colective „Grivița Roșie" din Calafat.

O adunare generală pentru primirea de noi membri.

O SCRISOARE care n-a mai fost trimisă

Tata socru, Ion N. Popîrtan din Maglavit, în puteri încă, muncitor, cinstit, dar cu îndoieli față de avantajele „goscolului" venise în vizită la ginerele său, Iancu Ionel, din Basarabi. Venise omul să-și vadă fata, să afle noutăți și să mai rezolve împreună cu „copiii" unele treburi.

Era firesc ca în asemenea împrejurări și mai ales la un pahar de vin să se vorbească despre toate. Pe nesimțite, discuția a alunecat însă spre acele chestiuni care prezentau atunci cea mai mare însemnătate pentru viața lor. Se vorbea în sate de faptul că nu-i departe timpul cînd toți gospodarii din sat vor urma exemplul celor ce deveniseră colectiviști cu ani în urmă.

— O fi bun și goscolul, spunea tata-socru, dar eu stau în întovărășire. Pămîntul...

N-avea decît două pogoane și car cu boi. Cu ele își ducea existența. Cu ele intenționa să rămînă. Și-a sfătuit ginerele să rămînă în întovărășire; să mai aștepte un an să vadă ce fac ceilalți.

— Lasă, băiete... Așa cum n-am murit pînă acum, n-o să murim nici de azi înainte. Un an, nu-i un veac.

Anul a trecut însă repede. Un an după care diferențele de recoltă au fost și mai clare și fără posibilitate de tăgadă. Acum, în 1958, ginerele a văzut cu ochii lui că gospodăria colectivă din Basarabi a obținut față de întovărășire cu 360 de kg mai mult grîu și cu peste 1.900 de kg. mai mult porumb la hectar. Erau sporuri de recoltă care nu puteau trece neobservate de unul ca el care avea în întovărășire trei pogoane. Asta l-a și îndemnat să scrie socrului. Iată, între altele, ce-i scria el:

Tată socru,

...„Dumneata știi bine că, pînă nu de mult luam în dijmă pămînt de la Ion Nomol și Nicolae Ciuperceanu. Stam cîte trei săptămîni la treierat. Două cămăși rupeam... le tăia sudoarea și soarele. Dar bucate tot nu luam cîte ar fi trebuit pentru îndestularea noastră. M-am ales cu oase rupte.

Am intrat apoi în întovărășire. N-am ce zice, e bine. Dar tot mai bine zic că-i în colectivă. Ia și socotește și matale. Tuică Constantin a dus anul trecut acasă două mașini cu grîu și porumb. Eu n-am strîns decît 50 de bănicioare de grîu și vreo 60 de porumb. Toată viața n-ar fi obținut Tuică atîtea bucate. Și să vezi, tată socrule, ce de lucruri și-au făcut ai lui Tuică. Și-au făcut casă arătoasă, bucătărie și grajd. Eu ce-am făcut? Nimic!

Dar ce să mai zic de Vasile Bețivu. De cînd a intrat în colectiv și-a luat omul mobilă de dormitor și bucătărie. Și cît de bine se îmbracă acum colectiviștii! Băieții lui Constantin Dănuț, și el colectivist, cît de bine au ajuns! Unul e la facultate, altul e contabil iar altul la școală la ciclul II. Are omul cu ce să-i țină... Ii dă mîna.

Mîine la noi se împart avansurile la colectiviștii vechi. Am aflat ce iau. Popa N. Gheorghe cu două brațe, are 358 de zile-muncă. Știi ce-o să ia? Să-ți spun eu: 1.500 de kg de grîu, 2.150 de kg de porumb, aproape 7 kg de lînă, 34 de kg de fasole, 28 de kg de zahăr, 53 de kg de pește și 3.220 de lei. Bicioi, Melcea și alții iau tot așa, venituri mari.

Tată socrule, ce să mai spun. M-am hotărît: intru. Am și dat cererea. De altfel poate ai aflat: a intrat tot satul.

Eu cred, tată-socrule, că n-ai face de loc rău să intri și dumneata cît mai degrabă în colectiv, acolo, la Maglavit. N-o să-ți pară rău de pămînt, că doar pămîntul fără muncă n-aduce singur belșug. Iar belșugul cel mai mare se poate obține numai în gospodăria colectivă".

Pe 18 decembrie, la G.A.C.-Basarabi a fost sărbătoare. 360 de familii se aflau în jurul meselor rînduite pe platoul de lîngă căminul cultural. Se sărbătorea terminarea colectivizării.

Iancu Ionel, ginerele n-a mai apucat însă să trimită scrisoarea către socru. S-a întîlnit cu el în drum. Venea la sărbătoarea colectiviștilor din Basarabi.

— Bun venit, tată socrule. Aveam ceva pentru matale... O scrisoare pe care n-are rost s-o mai pun acum la cutie. Vezi ce-i aici? — îi arătă el lumea, fremătînd de bucurie.

— Ce e?

— Tot satul s-a colectivizat!

— Tot! Bravo!

— Ți-am luat-o înainte!

— Nu cred, băiete! Cererea mea e aprobată încă de acum o lună. M-au convins și pe mine grîul și porumbul pe care le-am văzut la gospodăria din Maglavit.

VASILE STANCU

Cifre și fapte

● Fondul de bază al gospodăriilor agricole colective s-a mărit de la 5.100.000 de lei cît era în 1957 la 10.644.000 de lei în acest an, la suta de hectare revenind 142.000 de lei. Importanță mai mare dezvoltării fondului de bază au dat gospodăriile colective din Maglavit care are la 100 de ha, — 183.200 de lei, Piscu Vechi cu 172.160 de lei, Poiana Mare cu 144.200 de lei etc. De remarcat că veniturile bănești la suta de ha sînt mari tocmai în aceste gospodării: 165.127 de lei la Maglavit și 141.412 lei la Piscu Vechi.

● In urma consfătuirii de la Constanța, numărul animalelor de producție a crescut simțitor în gospodăriile colective. Astfel, numărul vacilor s-a mărit cu peste 167 de capete, al oilor cu 2.000 de capete, iar al păsărilor cu peste 6.000 de capete.

● Prin dispariția haturilor suprafața arabilă a raionului Calafat, s-a mărit cu circa 1.000 de ha de pe care se pot scoate peste 150 de vagoane de cereale.

● In acest an peste 300 de colectiviști și-au construit case noi (din care 41 familii la Poiana Mare, 26 de familii la Ciupercenii Vechi, 28 de familii la Piscu Vechi), peste 60 de familii și-au cumpărat mobilă, 630 de familii au cumpărat vaci de lapte.

Colectiviștii primesc răsplata muncii

Ca și în alți ani, decembrie aduce colectiviștilor mai multe bucurii. E luna de sfîrșit de an și prin urmare sorocul împărțirii veniturilor în gospodăriile colective. Pentru acest eveniment, cîte și mai cîte pregătiri! Contabilul gospodăriei face ultimele socoteli, stabilind exact veniturile realizate de gospodărie în timpul anului, calculează pe zile-muncă drepturile colectiviștilor, întocmește tabelele etc.; consiliul de conducere întocmește darea de seamă din care colectiviștii iau cunoștință de mersul treburilor în gospodărie, în anul respectiv. In fine, zilele dinaintea ținerii adunării generale pentru împărțirea veniturilor, trec parcă mai anevoie.

Așa s-au petrecut lucrurile și la gospodăria colectivă „Filimon Sîrbu" din regiunea Craiova. Tov. Gh. Antonescu, bunăoară, președintele gospodăriei ca și membrii consiliului, precum și tov. Gh. Tuță, contabilul gospodăriei colective, au tot robotit în vederea ținerii adunării de împărțire a veniturilor mai abitir decît în oricare alte zile ale anului. Iar cînd totul a fost pus la punct, s-a fixat și ziua: 13 decembrie.

Iată așadar sala cea mare a școlii elementare din Piscu Vechi plină de lume: bărbați, femei și tineret, în haine de sărbătoare. Sînt colectiviștii din această comună, care, așezați în bănci, ascultă cu luare aminte vorbele președintelui. Se bucură firește, cînd aud că în acest an, ei au obținut în gospodărie 1.980 kg grîu la hectar, 2.500 kg porumb boabe la hectar, 1.500 kg floarea-soarelui la hectar: că din contractări de cereale, animale și produse animale, gospodăria a realizat un venit de peste 900.000 lei, că la fondul de bază s-au repartizat încă 90.000 lei și că el se ridică la aproape 1.000.000 lei, ceea ce revine cîte 172.000 lei la suta de hectare.

Acestea sînt realizări cum numai în gospodăria colectivă sînt cu putință — succese cu care membrii gospodăriei au tot dreptul să se mîndrească. Și au de ce, căci veniturile din gospodăria colectivă se răsfring în casele lor. Iată, pentru fiecare zi-muncă, ei au primit cîte 3 kg grîu, 3,500 kg porumb, 1,600 kg cartofi, 0,400 kg floarea-soarelui, 0,200 kg ceapă, 0,200 kg zahăr și cîte 10 lei. Toate acestea au fost auzite din citirea dării de seamă. Tot cu acea ocazie au fost citite și numele colectiviștilor fruntași în muncă. Președintele gospodăriei anunța:

— Tovarășului Dumitru Cîrțu și familiei sale i se cuvin pentru 755 zile-muncă, 2.265 kg grîu, 2.642 kg porumb, 1.208 kg cartofi, 302 kg floarea-soarelui, 151 kg zahăr, 151 kg ceapă, 7.550 lei...

Glasul președintelui a înfățișat pe îndelete tot ceea ce interesa pe colectiviști. Ca Dumitru Cîrțu au fost citați și colectiviștii Ion Truică, Ion O. Berceanu, Ion Arnăutu și mulți alții, care au muncit cu tragere de inimă, în gospodăria colectivă, realizînd venituri frumoase. De aceea, ziua cînd colectiviștii au primit răsplata muncii lor, nu a fost o zi obișnuită, ci una de sărbătoare.

Vor cultiva numai sfeclă irigată

Colectiviștii nu-și mai amintesc cine a venit cu propunerea. Cert este că în primăvara anului acesta, din terenurile amenajate pentru irigat ale gospodăriei colective „Scînteia" din comuna Ciorol, regiunea Craiova, un hectar a fost semănat, cu scop experimental, cu sfeclă de zahăr. Membrii gospodăriei auziseră că sfecla irigată dă producții nebănuit de mari.

In afară de cele două udări date în perioada de vegetație, sfecla de pe hectarul irigat n-a primit în plus nici o altă lucrare față de restul celor 19 hectare de sfeclă neirigată. Atît sfecla irigată cît și cea neirigată au fost semănate în același timp, la epoca optimă, în ogor de toamnă, iar ca lucrări de întreținere au fost aplicate cîte trei prașile, răritul și buchetatul; pe unele locuri, în cultura neirigată unde sfecla a fost slab dezvoltată, au fost folosite și îngrășăminte chimice. Cam aceasta ar fi agrotehnica folosită de colectiviștii din Cioroi la cultura sfeclei. Care a fost rezultatul? De pe cele 19 hectare cultivate cu sfeclă în sistem neirigat, datorită condițiilor nepriellnice de climă din timpul verii, au rezultat producții mai mici ca în anii trecuți. De pe hectarul pe care sfecla a fost irigată producția obținută a fost însă mult mai mare, depășind 30.000 de kg. Acest lucru i-a făcut pe colectiviști ca într-una din zilele trecute să ia o hotărîre: în anul viitor vor cultiva numai sfeclă irigată. Și, cum în recentele documente de partid ei au citit despre marea importanță pe care statul o acordă culturii sfeclei de zahăr, au mai hotărît încă ceva: să extindă cultura sfeclei de zahăr pînă la 30 de hectare.

Deci, în primăvară, gospodăria colectivă din Cioroi va cultiva 30 de hectare cu sfeclă, toate în sistem irigat. Terenul destinat acestei culturi a fost ogorît în întregime și în bună parte amenajat pentru irigare. Pentru ca sfecla să dea producții cît mai mari colectiviștii au stabilit de asemenea să folosească la această cultură îngrășăminte chimice într-o măsură mult mai mare decît pînă acum.

P. V.

Ultima generație de săraci

(Urmare din pag. 1)

viștii l-au ales președinte. Și i-au acordat atîta încredere încît după inaugurare l-au lăsat singur la sediu vreo șase zile, (cînd îmi povestește această întîmplare tov. Filimon zîmbește ca atunci cînd îți amintești de o năzdrăvănie făptuită cîndva în copilărie). Și el a stat acolo zi și noapte ca să aibă grijă de animale. O dată pe zi venea femeia și îi aducea de mîncare. Apoi președintele l-a lăsat pe Gheorghe Iordache să aibă grijă de animale și a pornit în sat să adune oamenii. Nevastă-sa Iordana l-a ajutat ca să le mobilizeze pe femei și să le lămurească cum și ce fel au să muncească de-acum înainte.

Așa a fost începutul anevoios. Aveau atunci un grajd mic și o magazie prăpădită rămasă de la moșier. Acum colectiviștii au înălțat 5 grajduri pentru zeci de capete, o magazie de cereale, o maternitate de scroafe, un saivan, 3 cotețe pentru păsări, 4 pătule, ateliere de fierărie și lemnărie, garaj pentru cele trei autocaminoane. Fiindcă astăzi Filimon Iordache este secretarul organizației de partid din gospodărie, l-am întrebat cum văd colectiviștii dezvoltarea pe mai departe a gospodăriei. Mi-a explicat că prima sarcină pe care și-au propus-o este mărirea septelului. Pentru ridicarea producției la hectar se vor strădui să îngrașe terenurile cît mai mult. Cu cîțiva ani în urmă în Pechea oamenii aruncau gunoiul în rîpă. Astăzi îl folosesc pînă la ultimul pai.

Răspunzînd chemării partidului în anul 1959, colectiviștii vor însămînța 300 de ha de floarea-soarelui, vor extinde suprafața cultivată cu orez la 100 de ha, vor pune pe 15 ha sfeclă de zahăr.

Ion Negoiță a rupt și mototolit cîteva coale de hîrtie pînă s-a hotărît să dea cererea. Veți spune poate: avea avere, îi venea greu. Nu. N-avea nimic afară de brațele sale. Taică-său fusese argat la Ștefan H. Ștefan iar copiii lui, 7 la număr, slugăriseră tot pe la boieri. Dar așa-i îndoiala. Il trage pe om înapoi ca un scai. Chiar și pe cel sărac.

Devenind colectivist Ion Negoiță a ***pus tot sufletul pentru ridicarea colectivei.*** *Inţelesese că aici e rostul lui, al tuturor celor muncitori și cinstiți.*

In 1954 partidul l-a trimis la Iași să învețe tainele agronomiei. I-a fost greu băiatului lui nea Ștefanache care buchisise numai 4 clase primare și acum trebuia să-și însușească cunoștințe de fizică, chimie, trigonometrie.

Peste doi ani cînd s-a întors acasă Ion Negoiță le-a arătat colectiviștilor diploma de tehnician agronom, pe care zîmbea parcă calificativul: foarte bine. Comunistul Ion Negoiță își făcuse datoria: învățase.

Dar colectiviștii i-au dat acum altă sarcină: să conducă gospodăria, s-o ducă la înflorire. Cum a muncit el, cum l-au sprijinit colectiviștii ați dedus cred din cele înfățișate mai înainte. De la 750.105 lei în anul 1956 — fondul de bază al gospodăriei a depășit astăzi trei milioane lei.

Cînd vorbește despre cele ce vor să realizeze în următorii doi ani, Negoiță care în general este un om timid și tăcut, capătă culori purpurii în obraji, iar vorba blajină de fel devine și mai domoală. Ai impresia că Ion Negoiță se scuză cînd îți spune că la sfîrșitul anului viitor vor avea 220 de vaci cu lapte, 220 scroafe, 2.500 de oi, 6.000 păsări sau că în 1960 vor ajunge la 400 vaci, 300 scroafe, 4.000 de oi, 9.000 de păsări. Adăugați la acestea că vor mai construi patru grajduri noi din material local, 3 cotețe de păsări, 2 maternități pentru scroafe, că vor planta 18 ha de vie nobilă, că vor mări orezăria la peste 100 de hectare, că vor însămînța peste 300 hectare cu floarea-soarelui etc. Acestea sînt planurile de viitor ale celor 1.264 familii din gospodăria colectivă „11 Iunie", prima generație de țărani bogați din Pechea. Au ajuns la bunăstare prin munca lor, prin încrederea nestrămutată pe care au avut-o în cuvintele comuniștilor, a celor care le-au luminat drumul și le-au călăuzit pașii.

Pe primul bătrîn pe care l-am întîlnit în Pechea l-am întrebat pe unde pot ajunge la spitalul cel nou. Auzisem că e într-unul din capetele comunei. Bătrînul m-a întrerupt respectos:

— Nu mai e în marginea comunei, tovarășe. Că de cînd n-ai mai fost dumneata pe aici, comuna noastră a crescut cu încă doi kilometri.

Am putut să mă conving cu ochii mei că bătrînul n-a exagerat cu nimic. In ultimii ani în Pechea s-au construit peste 215 case. Ion Ștefu, Dumitru Ionașcu, Vasile A. Oană și mulți alții au azi casele lor. In 1957 comuna a fost electrificată.

In Pechea există astăzi o școală medie nouă, cu internat, trei școli de 7 ani, spital, creșă.

Dimineața, cînd se pleacă la muncă, pe ulițele comunei poți vedea cîteva sute de colectiviști gonind pe biciclete. Și mulți dintre ei au pornit să strîngă bani pentru a-și cumpăra motociclete.

Pechea este astăzi o comună în întregime colectivizată. In gospodăria colectivă „7 Noiembrie" înființată anul trecut au intrat 830 de familii cu 2.565 ha. Pentru munca lor bogată în rezultate colectiviștii de aici vor primi aproximativ 40 lei la zi-muncă. Este un netăgăduit succes pentru o colectivă tînără. Și am înțeles din spusele unor și altora că a și început o întrecere între aceste două gospodării colective. Săracii de altă dată se întrec astăzi, în anii republicii, pentru belșug și bunăstare, gospodăresc cu pricepere mii de hectare, ridică construcții, dezvoltă zootehnia, plantează viață nobilă, învață tainele agrotehnicii.

Spuneam la începutul acestor însemnări că am cunoscut totuși „ultima generație de săraci" din Pechea. Aceasta a fost posibil numai datorită fotografiilor cu care își începe acțiunea filmul documentar „Ultima generație de săraci" realizat de talentatul regizor Virgil Calotescu. (Premiera pe țară a filmului a avut loc chiar aici în comună).

Pe bogații colectiviști din Pechea i-am văzut însă în gospodărie, și la ei acasă, le-am admirat hărnicia, le-am simțit ospitalitatea, le-am înțeles năzuințele și nețărmurita lor încredere în drumul luminos pe care au pășit.

In anii noștri la Pechea nu mai există săraci. Și nu vor mai exista niciodată.

MARELE AVÎNT AL AGRICULTURII R. P. CHINEZE

955 *tone de orez la hectar*

O RECOLTA UIMITOARE de 955 tone orez la hectar a fost strînsă de pe un lot experimental de înaltă productivitate al comunei populare „Sinlițun" din apropierea orașului Tientzin.

Această cantitate de orez a fost obținută dintr-o singură recoltă pe un lot de 1,04 mu.

Cantitatea de orez boabe obținută de pe 1,025 mu a însumat 127.437 țzini (peste 63 tone). Restul de boabe de pe suprafața de 0,015 mu au fost păstrate pentru a fi studiate de către vizitatori.

Iată și principalele lucrări agrotehnice executate: în vara acestui an membrii comunei au adîncit arătura la 2,5 ci (peste 80 cm). Intr-un pămînt astfel lucrat s-a sădit orezul suprimîndu-se distanța între fire. Ei au ajuns astfel să sădească 12.000.000 fire pe mu. S-a adoptat, de asemenea, metoda transplantării de două ori a orezului. Inainte de a începe să dea în spic plantele de orez de pe o suprafață de 40 mu au fost concentrate pe acest mic lot experimental.

Ingrășămintele naturale administrate s-au ridicat la peste 50.000 gini pentru un mu. Orezul a crescut atît de des încît lanul părea un covor verde, foarte gros și cu o semănătură atît de deasă încît unui om i-ar fi fost cu neputință să-și introducă palma între fire.

Membrii comunei au introdus în lan tuburi de bambus prin care realizau două lucruri de odată: irigarea și ventilația, aerisirea lanului cerută de desimea extraordinară a firelor.

Cînd orezul s-a copt, spicele formau o masă compactă. Secerătorii stăteau într-o poziție puțin obișnuită: ei secerau orezul așezați pe niște scînduri întinse deasupra lanului.

In timpul recoltării, care s-a făcut între 28—30 septembrie, acest lot experimental a fost vizitat de mulți oaspeți din străinătate. Experiența acumulată muncindu-se acest lot ajută la studierea desimii la care se poate ajunge în plantarea orezului. Ca urmare la Sinlițun s-a organizat o consfătuire cu delegații comunelor populare din provincie pentru extinderea noii experiențe în cultura orezului.

Irigarea și aerisirea lanului de orez se face cu ajutorul tuburilor de bambus.

Recolta de orez de pe acest lot, pare a fi un covor galben. Pe el pot sta 13 oameni.

Intr-un an au fost atinși indicii stabiliți pentru zece ani

ANUL ACESTA, producția totală de cereale a R. P. Chineze va ajunge la peste 375 miliarde kilograme față de cele 185 miliarde kg. din anul 1957, ceea ce reprezintă o dublare a producției de cereale.

Caracteristica acestui an este o recoltă bogată generală. Pe o suprafață de 120 milioane de hectare, care reprezintă întregul teren arabil cultivat cu grîu, orez irigat, diferite cereale, cartofi și altele, în total peste 10 culturi, toate culturile au dat o recoltă bogată. Nu a existat nici o regiune în care să nu fi sporit producția agricolă. Pe o suprafață de peste 6.600.000 hectare, recolta medie a fiecărei culturi în parte a depășit 7.500 kilograme la hectar.

Indicii stabiliți pentru 1967 în Programul național de dezvoltare a agriculturii au fost îndepliniți într-un singur an în majoritatea regiunilor țării.

Creșterea producției grîului de primăvară și a rapiței

DUPĂ O RECOLTĂ BOGATĂ *de grîu de toamnă a urmat o recoltă fără precedent a grîului de primăvară. Pe o suprafață de 2.900.000 hectare însămînțate cu această cultură, s-au strîns 5 miliarde de kilograme, ceea ce reprezintă un spor de 63 la sută față de anul trecut. Producția medie la hectar a acestei culturi a însumat 1.747 kilograme, ajungînd la un spor de 83 la sută față de anul trecut.*

Anul acesta s-a mai strîns o recoltă bogată de rapiță. Pe o suprafață de 2.530.000 hectare s-a scos 1 miliard 350 milioane de kilograme de rapiță, ceea ce reprezintă un spor de 56,5 la sută față de anul trecut. Producția medie la hectar fiind de 547,5 kilograme, sporul de anul acesta față de anul trecut este de 41,5 la sută.

Jumătate din suprafața arabilă a Chinei a fost irigată

PINA LA SFIRȘITUL LUNII SEPTEMBRIE suprafața arabilă irigată din întreaga țară a ajuns la peste 66.000.000 hectare, ceea ce constituie mai mult de jumătate din suprafața arabilă din întreaga țară și o treime din suprafața arabilă irigată din întreaga lume. In scurtul răstimp de un an, suprafața arabilă irigată a crescut în întreaga țară cu 32.000.000 hectare — realizare ce se poate socoti pe drept cuvînt o minune în istoria lucrărilor de hidroameliorare.

Un hibrid între gaolean și orez irigat

CIOU HAN-HUA, un tînăr țăran, membru al uneia dintre cooperativele județului Sinhuei, provincia Guandun, a efectuat o experiență reușită în ceea ce privește hibridarea îndepărtată prin încrucișarea orezului cu gaoleanul. Cultivînd două generații din hibridul realizat, el a obținut cinci linii prețioase de orez irigat, spulberînd astfel părerile „autorizate" că, chipurile, plantele obținute prin hibridare nu pot păstra prin moștenire proprietățile lor pozitive.

Succesul experienței lui Ciou Han-hua a uimit pe oamenii de știință și agronomii întregii țări. Grupul pentru inițierea asupra semințelor culturilor agricole, organizat de Ministerul Agriculturii a vizitat de curînd cooperativa în care lucrează Ciou Han-hua, pentru a cunoaște semințele pe care le-a obținut acesta. Lucrători de conducere din instituțiile producătoare de semințe, profesori și specialiști veniți din toate colțurile țării și-au exprimat laude pentru experiențele lui Ciou Han-hua. Ei au recunoscut în unanimitate că rezultatul obținut de dînsul constituie un mare succes în domeniul științei.

Ingrășăminte de frită

INGRAȘAMINTELE DE FRITA *a căror producție era realizată numai de cîteva țări din lume — Uniunea Sovietică, Statele Unite ale Americii și Germania occidentală — au fost produse — deocamdată numai experimental — și în China de tinerii tehnicieni de la Uzina de sticlă din Șanhai. Experiențele efectuate în Uniunea Sovietică asupra cîtorva culturi agricole dovedesc că recoltele obținute sînt mai mari cu 21—59 la sută prin aplicarea acestor îngrășăminte.*

Sesiunea Sovietului Suprem al U.R.S.S.

● Un buget al păcii și construcției comunismului

● Pentru ● legătură strînsă a școlii cu viața

La 22 decembrie 1958, s-a deschis în Marele Palat al Kremlinului cea de-a doua sesiune a Sovietului Suprem al U.R.S.S. al celei de-a 5-a legislaturi.

In cadrul ședințelor Sovietului Uniunii și Sovietului Naționalităților, a fost adoptată ordinea de zi în care sînt înscrise următoarele probleme: bugetul de stat al U.R.S.S. pe anul 1959 și executarea bugetului de stat pe anul 1957; întărirea legăturii școlii cu viața și dezvoltarea continuă a sistemului învățămîntului public în U.R.S.S.

După adoptarea ordinei de zi, deputații celor două camere reuniți în ședință plenară au ascultat raportul ministrului de Finanțe al U.R.S.S., Arseni Zverev, cu privire la primul punct al ordinei de zi. Bugetul de Stat al Uniunii Sovietice pe anul 1959, oglindește în primul rînd realitățile unei economii înfloritoare, în continuă dezvoltare, a Statului Sovietic. La capitolul venituri, bugetul însumează suma de 722,7 miliarde ruble, iar la capitolul cheltuieli, 707,2 miliarde ruble — deci un excedent de 15,5 miliarde ruble. Din repartizarea cheltuielilor pe principalele domenii ale economiei naționale se desprinde cu putere caracterul pașnic și constructiv al bugetului de stat al U.R.S.S. Astfel, pentru dezvoltarea economiei naționale au fost alocate 308,7 miliarde ruble, iar în domeniul social-cultural vor fi cheltuite 232 miliarde ruble. Oglindind politica de pace a Uniunii Sovietice, bugetul prevede la capitolul Apărare 96,1 miliarde ruble, sumă care împreună cu cheltuielile pentru administrația de stat, și ele în sumă de 11,5 miliarde, reprezintă mai puțin de jumătate din cheltuielile destinate dezvoltării social-culturale a țării.

Cifrele înscrise în bugetul agriculturii reprezintă o continuare directă a recentelor și amănunțitelor dezbateri din Plenara C.C. al P.C.U.S. Anul 1958, a arătat raportorul, aduce o nouă sporire a producției-marfă și a rentabilității colhozurilor, prevăzîndu-se o sporire a veniturilor bănești ale colhozurilor cu 40 miliarde ruble față de anul 1957.

Deputații au aprobat cu însuflețire bugetul de stat prezentat Sesiunii Sovietului Suprem, apreciindu-l ca fiind un buget al păcii și construcției pașnice.

Sesiunea a trecut apoi la discutarea celui de-al doilea punct de pe ordinea de zi. Profesorul Ivan Kairov, președintele Academiei de științe pedagogice din R.S.F.S.R., în raportul privitor la reorganizarea învățămîntului mediu general în Uniunea Sovietică a declarat că dezbaterea tezelor cu privire la întărirea legăturii școlii cu viața, a avut un caracter cu adevărat popular. Numai în R.S.F.S.R., la adunările consacrate acestei probleme au participat peste 13 milioane de persoane. In raport se propune ca învățămîntul mediu să fie împărțit în două etape. Prima etapă va fi școala obligatorie de 8 ani. A doua etapă reprezintă continuarea studiilor în școli de diferite tipuri, inclusiv învățămîntul în școli concomitent cu munca în întreprinderi.

„In următorii 7 ani, — a arătat Viaceslav Eliutin, ministrul învățămîntului superior al U.R.S.S. — în instituțiile de învățămînt superior și în școlile medii de specialitate vor fi admise aproximativ 8 milioane de persoane. Se va dezvolta considerabil pregătirea de specialiști în ramurile fizicii, matematicii, biologiei și chimiei".

Aprobînd legea cu privire la întărirea legăturii școlii cu viața și dezvoltarea continuă a sistemului învățămîntului public, Sovietul Suprem al U.R.S.S. consideră că legătura strînsă a școlii cu viața va crea condițiile necesare pentru o educație mai bună a tinerei generații care va trăi și va munci în comunism.

In ședința din dimineața zilei de 24 decembrie a celor două Camere ale Sovietului Suprem al U.R.S.S., au fost prezentate interpelări adresate de deputați guvernului sovietic. Un grup de deputați ai Sovietului Suprem au solicitat guvernul să informeze Sovietul Suprem al U.R.S.S. asupra desfășurării tratativelor în problema încetării experiențelor cu bombele atomice și cu hidrogen și asupra principalelor obstacole care stau în calea realizării unui acord în această problemă. A doua interpelare se referă la problema Berlinului. Deputații au solicitat guvernul să informeze Sovietul Suprem asupra atitudinii guvernelor puterilor occidentale față de propunerile guvernului sovietic de a transforma Berlinul occidental într-un oraș liber, demilitarizat, și asupra situației care s-a creat în prezent în problema Berlinului.

Cele două interpelări au fost remise guvernului sovietic.

meridiane

La cheremul moșierului

„Țăranul iranian, care muncește pe pămîntul strămoșilor săi, nu este stăpîn al acestui pămînt. Moșierul poate să-l izgonească, după bunul său plac, din sat, îl poate lăsa fără muncă și fără un adăpost. Țăranul nu are încă casa lui".

Rîndurile de mai sus sînt reproduse din ziarul „Bahare Iran", care scrie mai departe că împărțeala recoltei depinde pe de-a întregul de voința moșierului, pe temeiul unor rînduieli vechi de cînd lumea. Țăranul nu poate face nimic, deoarece nu există nici o lege care să-i facă dreptate.

Un alt ziar din aceeași țară, „Sedae Mardom" arată că 90 la sută din populația Iranului trăiește în case de lut, în care oamenii stau laolaltă cu vacile, oile, catîrii, cîinii și orătăniile. „In Huzistan (regiune a Iranului — n. n.) scrie ziarul, țăranii nu au un codru de pîine. Ca să te convingi în ce condiții trăiește țărănimea, e destul să poposești în satele din imediata apropiere a Teheranului, capitala țării".

Criza din agricultura Chili-ului

Ziarul chilian „Orientacion" scrie că agricultura acestei țări nu furnizează cantitatea necesară de produse alimentare și materii prime. „Oamenii muncii de la sate, arată ziarul, atît cei care au pămînt, cît și cei fără pămînt, trăiesc în mizerie. In multe regiuni agricole ale țării bîntuie foametea".

Ziarul consideră că principala cauză a situației care s-a creat stă în aceea că cele mai bune pămînturi, cum și sistemul de irigație, se află în mîinile unui mănunchi de mari moșieri, care-i exploatează crunt pe țărani.

Competiții sportive în cinstea zilei de 30 Decembrie

In cinstea aniversării a 11 ani de la proclamarea Republicii Populare Romîne s-au desfășurat în toată țara numeroase competiții sportive la cele mai cunoscute discipline ca fotbal, handbal, șah, gimnastică, volei, box, tir, ciclism etc. Aceste concursuri au constituit un nou prilej de afirmare a elementelor tinere, care se bucură de condițiile depline create pentru dezvoltarea sportului de masă în țara noastră.

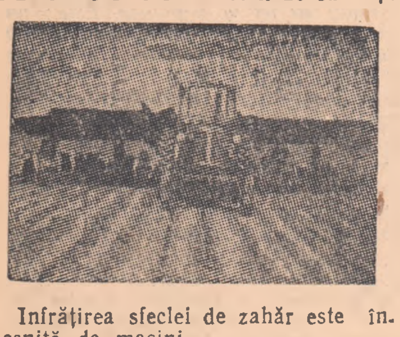
U.C.F.S. regiunea București a organizat recent 3 competiții la handbal, gimnastică și volei, care s-au bucurat de o participare numeroasă. Astfel, numai la prima disciplină — la handbal — au participat 160 de tineri din raioanele Slobozia, Roșiori, Turnu Măgurele, Călărași, Domnești, Oltenița etc. care au demonstrat că posedă frumoase calități pentru această disciplină sportivă. Spectatorii prezenți la turneul final al acestei competiții dotate cu „Cupa 30 Decembrie" au putut urmări întreceri viu disputate care s-au ridicat la un nivel destul de mulțumitor. De pildă, întrecerile dintre echipele Slobozia și Călărași, Călărași-Giurgiu sau Călărași-Oltenița au prilejuit meciuri spectaculoase. Cel mai bine s-a prezentat însă echipa „Recolta" Domnești, campioană regională la handbal în 11, care a dovedit din nou că este o formație valoroasă ce poate face față cu succes alături de echipele divizionare. Aceasta a reușit în partida finală să întreacă formația Știința-Slobozia cu scorul de 40-1 cucerind astfel „Cupa 30 Decembrie". Deosebit de dinamică a fost și întrecerea pentru primul loc dintre echipele feminine Fulgerul-Călărași și Dunărea-Tr. Măgurele care sa terminat cu victoria primei formații, scor final 6—3 (2—3). Locul 3 în clasamentul general a fost ocupat de tînăra echipă „Spicul" G.A.C. Căzănești-Slobozia care a întrecut în meciul decisiv formația Știința-Roșiori cu 3—1.

Din Republica Cehoslovacă

Sfecla de zahăr, principala cultură

Zahărul este produsul celei mai importante ramuri a industriei alimentare din Cehoslovacia. Dar numai specialiștii și producătorii știu că zahărul cehoslovac are proprietăți — în ceea ce privește dulceața și capacitatea de dizolvare — pe care cu greu le poate concura zahărul fabricat în alte țări.

Pămîntul și clima nu ar putea să asigure numai ele aceste calități cristalelor albe de zahăr. Atunci care este secretul? Răspunsul este cît se poate de simplu: grija pe care o poartă zahărului, toți acei ce participă la producția lui. Primii în această ordine sînt cultivatorii de sămînță de elită. Faima europeană a varietăților cehoslovace de sfeclă de zahăr a fost întemeiată la începutul acestui veac, de către cehul Vaclav Bartoș, de la stațiunea de cercetări din Semcice. Varietățile create de el au dat rezultate excelente, din toate punctele de vedere, cu prilejul experiențelor internaționale întreprinse în Belgia, Olanda și alte țări.

Infrățirea sfeclei de zahăr este înlesnită de mașini

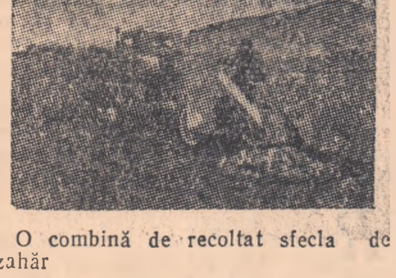
Dintre toți însă, cultivatorul de sfeclă are, bineînțeles, cuvîntul hotărîtor. Sfecla de zahăr, planta cea mai rentabilă din agricultura cehoslovacă, necesită o îngrijire neîntreruptă. Pămîntul trebuie bine îngrășat și arat adînc (sînt necesare 400 chintale și chiar mai mult de gunoi la un hectar și, în funcție de structura lui, de alte îngrășăminte chimice, fosfatice și potasice; arătura se face de 25—30 cm). Lucrările de primăvară trebuie să asigure distrugerea completă a buruienilor. Urmează apoi o nouă împrăștiere de îngrășăminte artificiale. Cînd temperatura pămîntului la adîncimea de îngropare a seminței ajunge la 5—6 grade Celsius, începe însămînțarea sfeclei, în rînduri la 45 cm. distanță.

Dar cu aceasta lucrările nu s-au terminat. Tinerele plante trebuie plivite și săpate de trei ori. La a doua prașilă, plantele din rînduri se răresc la distanța de 25—30 cm., astfel ca într-un ha să rămînă circa 80.000 de sfecle. Munca e anevoioasă, deoarece trebuie înlăturate 96 la sută din plantele răsărite. Muncitorul parcurge o distanță de 66,6 km, cu o viteză de circa 330 m. pe oră, stînd în cea mai mare parte a timpului aplecat. Mijloacele de mecanizare existente nu au izbutit pînă acum să înlocuiască pe deplin și în mod ideal mîna omenească. Următoarea lucrare necesară este îngrășarea cu azot și apărarea culturilor de dăunători. Ea se face în luna iunie, luna cea mai importantă pentru îngrijirea sfeclei de zahăr.

In decursul a 180 de zile, sămînța grea de circa 4 miligrame crește în greutate de aproape 200.000 de ori. Sfecla a crescut, soarele, apa și substanțele hrănitoare din pămînt au adunat în căpățînile ei circa 50 de chintale de zahăr la hectar. Luna octombrie cere din partea gospodarului noi eforturi. De data aceasta însă tehnica ultimilor ani îi vine în ajutor.

Combinele de recoltat sfeclă de zahăr dau rezultate satisfăcătoare și înlătură în bună parte munca fizică.

Recolta de sfeclă trece apoi în magaziile fabricilor de zahăr, unde muncitorii și tehnicienii desăvîrșesc opera cultivatorilor. Campania sfeclei de zahăr din țara noastră constituie perioada de vîrf a transportului feroviar și auto. Circa 50 milioane de chintale de sfeclă de zahăr și 30.000.000 chintale de tocătură circulă timp de 8—10 săptămîni din sate spre fabrici și înapoi. Fabricile, la rîndul lor, trebuie să se pregătească bine în vederea acestei campanii. Pentru fabricarea unui chintal de zahăr este nevoie de 8 kg. de cărbune, 4 kg. de calcar și apoi de decagrame și grame de alte materii auxiliare care totuși înseamnă pentru sutele de fabrici din Cehoslovacia, mii de vagoane.

O combină de recoltat sfecla de zahăr

Cînd sfecla de zahăr a devenit materie primă industrială, munca fizică a omului a fost înlăturată. Transportoarele și curentul de apă o trimit în ateliere. **Curățirea sucului difuz brut, dubla saturare, filtrarea, coagularea sucului ușor, sudarea sucului greu și concentrarea acestuia — toate sînt pe scurt, procedee prin care se obține zahărul brut.**

Borhotul și melasa se restituie în parte țăranilor, iar restul este supus unui alt procedeu de prelucrare. Urmează apoi un nou proces, rafinarea zahărului.

Muncă multă, rîvnă și ingeniozitate ascunde procesul, simplu în aparență, de la sămînța de sfeclă pînă la obținerea zahărului. Este necesară în acest proces experiența de sute de ani a acelora care urmăresc la fiecare pas îmbunătățirea calității lui. Ca pretutindeni și în toate domeniile, începutul nu a fost ușor nici aici. Cînd blocada lui Napoleon a lipsit presele bogătanilor de trestia de zahăr, în Boemia fuseseră făcute anumite experiențe în legătură cu extracția sucului dulce din sfecla de zahăr. Prima fabrică amenajată exclusiv pentru extracția zahărului din această plantă a luat naștere în anul 1810. Cu aceasta a fost pusă baza dezvoltării acestei ramuri industriale. In următorii 30 de ani, pe actualul teritoriu al Cehoslovaciei funcționau de acum 83 fabrici, care foloseau ca materie primă sfecla de zahăr. Industria zahărului a cunoscut cel mai mare avînt în anii 1850—1870, cînd au luat ființă alte 150 de fabrici.

Astăzi cele mai importante invenții care au dus la perfecționarea fabricării zahărului sînt de origină cehă, iar uzinele constructoare de mașini din Cehoslovacia au construit mai mult de un sfert din totalul fabricilor de zahăr din întreaga lume.

IOSEF RAPLEN

„AGRICULTURA NOUA", organ al Ministerului Agriculturii și Silviculturii. Apare bisăptămînal, Redacția și Administrația: Piața Scînteii, nr. 1, București, telefon 17.60.10 Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".